

ЮНАК

ЧЕРВЕНЬ 1968 JUNE

Це число "Юнака" приготували юначки з гуртка "Маки" 44-го Куреня УПЮ-ок ім. Оксани Джиджори в Нью-арку під проводом впорядниці ст. пл. Оленки Гординської. **Ілюстратори цього числа:** пл. розв. Христа Велигорська, пл. сен. Тит Геврик, Софія Лада, Богдан Певний, ст. пл. Юрій Савицький, пл. сен. Володимир Пилип'як-Гарлун, ст. пл. Іриней Юрчук, ст. пл. Лілея Волянська, пл. розв. Марійка Мандрусак і пл. розв. Гіга Сорочко. **На обкладинці:** композиція роботи пл. розв. Марійки Мандрусак у віконці: правий бік запроєктованого курінного стягу.

РІК VI
Ч. 6 (60)
ЧЕРВЕНЬ
1968

ЗМІСТ

Сторінка:

- 1 Від редакції
- 2 Подруга Гребля: Гутірка з юними друзями
- 3 Л. Онишкевич: Василь Курилик
- 4 Як постав наш курінь?
- 4 О. Грушкевич: Згадуємо нашу подругу
- 5 М. Горбач: З наших літніх пригод у Румунії
- 6 В. Ткач: Показ історичного одягу
- 6 Успіхи наших юначок
- 7 Л. Онишкевич: Що читати?
- 8 Р. Мицько: Помилка Наталки
- 9 А що Ви на це?
- 10 У. Близнак: Перед нападом
- 10 В. Ткач: Сірили у сьмерку
- 11 Л. Мельник: Лісова Школа
- 12 Л. Госейко: Мов скла випрошені...
- 13 Подруга Оля: Міні, кольори і... романтичність
- 14 Пізнай свій край
- 16 Р. Янішевська: Нещасна пригода
- 16 Р. Ляшевич: Дощ — приятель пластунів?
- 17 Поради подружки Дади
- 18 М. Шараневич: Спорт на літньому таборі
- 20 Популярні фільми очима юначок
- 21 О. І. Табір
- 22 Хроніка
- 28 Загадки і пожертви на пресфонд

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця. Видає Головня Пластова Булава. Редагує колегія. Члени редакційної колегії: пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Любомир Онишкевич, пл. сен. Лариса Залеська-Онишкевич, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Омелян Тарнавський. **Наліпка:** пл. сен. Ярослав Еліїв. **Технічний редактор і адміністратор:** пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті свого краю) — 5.00 дол., Австралія — 3.00 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез., Бразилія — 200 кр., Велика Британія — 1.00, Німеччина — 10 н.м., Франція — 15 фр. **Ціна одного числа:** у США і Канаді — 50 центів.

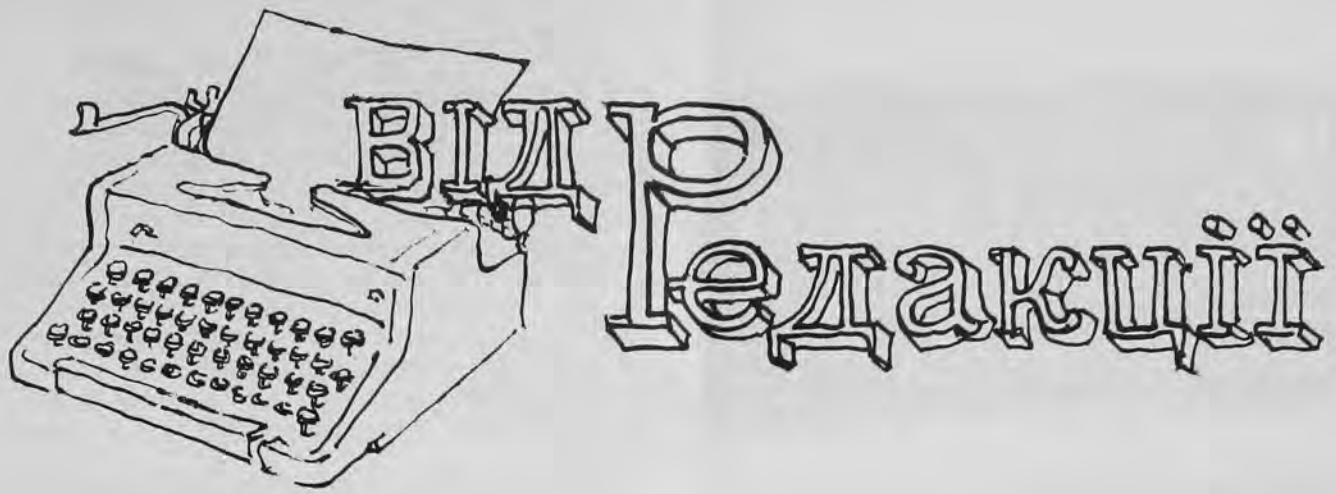
Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ontario, Canada.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

Authorized as second class mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of postage in cash.

Дорогі Подруги і Друзі!

З великою радістю передаю Вам в руки це число «Юнака». Ми вже неодн раз у попередніх роках підкреслювали на сторінках нашого журналу, як бажано і стараємося, щоб цей журнал був не лише призначений для юнацтва, але такий був твором юнацтва, і щоб воно якнайбільше активно співпрацювало в «Юнаку».

Тож приємно повідомити Вас — читачів, що це число «Юнака» за червень приготували вповні «начки» гуртка «Маки» із 44-го Куреня ім. Оксани Джиджори в Ньюарку.

У квітні ми писали багато про них на сторінках «Юнака» з приводу видання їхньої гурткової газетки «Мрія», як ця газетка постала та як «Маки» працюють над своїм журналістичним виробленням під проводом своєї впорядниці. Але вже раніше, коли я вперше дістала до рук «Мрію», у мене зродилася думка запропонувати «Макам» підготувати одне число «Юнака».

Завдяки тому, що їхня впорядниця — це співробітниця молоді редколегії «Юнака», не важко було їй на таку спробу намовити, а «Маки» прийняли цю ідею з повним ентузіазмом.

У висліді ми зустрілися, щоб обговорити точно зміст числа та що і як має бути підготовлене, і ця наша зустріч у пластовій домівці в Ньюарку належить до одного з моїх найкращих переживань як редакторки «Юнака». Стільки розмаху, ідей, охоти до цього діла, що їх знайшла я у цих одинадцятих молоденьких журналісток, сьогодні не зустрічаємо часто у їхніх ровесниць і ровесників, і тому познайомлення з ними було таке відсвіжливим і приємним.

Ми говорили не лише про «Юнака», але також і про українську пресу, про техніку друку, про кліші тощо. Отже, чи не можна надіятися, що «Маки» прийдуть незабаром на зміну до редакції «Юнака»?

Тепер вони виконали задумане, і в точно означений день ст. пл. Оленка Гординська поклала на моєму редакційному столі зелену течку з великим написом «Юнак», а в ній я знайшла систематично поскладані, виписані на машинці дописи, оповідання, спомини, рецензії, питання

для подруги Дади, а далі рисунки, світлини, оригінальну обкладинку — разом стільки матеріалу, щоб виповнити не 24 сторінки друку, але багато більше.

Із цього багатого матеріалу довелося вибрати щонайкраще, і треба було не раз без внутрішнього переконання вживати журналістичні ножиці, щоб якнайбільше різноманітного матеріалу дати Вам до читання.

Як Ви приймете цей спільний вислід дружньої співпраці трьох пластових поколінь: гуртка юначок, їхньої впорядниці та редакторки «Юнака» — може, почуємо і від Вас критичні зауваги та відгук на це число.

А покищо я мушу подякувати із цілого серця моїм усім «Макам» і їхній впорядниці ст. пл. Оленці Гординській не лише за таку велику поміч у підготуванні цього числа, але також за всі ті гарні та радісні хвилини, які вони мені із цього приводу дали.

Ваша редакторка

Дорогі Друзі і Подруги!

Приставати з «Юнаком» — це не тільки виконання обов'язку пластового юнацтва, але й багато нагод для вироблення пластової поведінки, для радісних переживань, для збагачення свого інтелекту. Шукання друкарських «чортиків» у травневому числі «Юнака», наприклад, було для мене нагодою для захопливих «мандрівок» і зв'язаних із тим настроїв. Ось читаючи про святого Юрія (статті — редакційна та подруги Оленки), я побувала і на своєму першому пластовому святкуванні весни на барвістому волинському лузі, і серед пахучих смerek біля Рівного і на Львівській Сагарі, і в горах Берхтесгадену, і на хуторі біля Торонта. Я розмовляла з багатьма своїми юними друзями, які дістали відзначення на цих святах, а біографій яких забути не можна! Хіба ж Миколу, що приносив на своїх плечах вугілля до канцелярії Головної Пластової Старшини у Мюнхені із Шляйсгайму (8 км), щоб ми могли хоч раз на місяць завітати, можна забути? Чи можна забути «Ластівку», які самі собі шили «палатки» з кусників цельти, випрошених від «тьоті і дяді» — торговців городиною у таборі Ді-Пі, щоб бути учасниками свята весни?!...

«Лист до мам» одного з Вас, Друзі, чи вірш поста Підпалого «Вечірне», чи лист «Ведмедиків» до подруги Дади — чи ж не розкривають з глибиною нюансів і чарівною красою взаємин синів з матерями? Розмова Підпалого із своєю померлою мамою, як з живою, хіба ж не показує цієї благородної туги людини за нагодами ушляхетнити своє відношення до матерів...

Ще в дуже свіжому настрої смутку була я під впливом об'яви і наказу ГПБулави про смерть і похорон сл. п. Основника Пласту, нашого Дрота.

Багато статей у цьому числі присвячено сучасній Україні (у статті: «Пізнай свій край», «Заява сина генерала Тараса Чупринки — Романа Шухевича», «Розмова з юними друзями», «І тепер в Україні арештують поетів», вірш М. Масютка і лист М. Осадчого) ці всі матеріали знайомлять нас із людьми і проблемами сучасної України, з її красою та трагічно-величною боротьбою за права людини і народу.

Такі матеріали, як нарис «Подарунок» і вірш «Відправочний пункт», «Журналістична діяльність юнацтва», «Пластуни на мистецькій виставці» — знайомлять нас із здібностями авторів «молодого пера». Це дуже цікаво читати про Юрка і його дівчину, про її ніжний смуток від того, що байдужість хлопця чи просто «сліпа доля» розділила їх. Не поміг подарунок — ікона св. Юрія аж із самого Царгороду. У цьому глибоко-психологічному нарисі гарні символи, композиція і ситуації, що зображають складні переживання юної пари, яка чомусь мусіла розійтись...

Але вже дуже таки втікала моя уява від знайдених «чортиків», коли читала про визначного українського архітекта, про українську катедру на Гарварді, про таємниці цікавого світу, про каталоги українських марок. Читати це все і дуже корисно, і цікаво. Хотілося довідуватись про все нові та нові розкриття таємниць світу.

При цьому я уявляла собі, хто з Вас, Друзі і Подруги, буде на Гарварді визначним українознавцем, хто з Вас стане славним дослідником галактики, звіринного та рослинного світу на нашій планеті.

Знамените «Пластункам на вушко» подруги Олі поруч з описами табору Радомира Білаша і з листом подруг з Австралії, що шукають дружби, добре діло «Лісових Троянд» з Едмонтону і змагання торонтських «Ведмедиків» у Монреалі і «Моя бабуня» — усе це геть помішало мої настрої — раз вони були під небом, раз у підземеллі.

Скінчивши коректу, я раділа, що таким багатством настроїв і знання заповнений наш «Юнак». І ввесь час тепер думаю: коли б наше юнацтво кожного місяця збагачувалося думками і переживаннями так як я оце, — скільки нових шаблів угору переступило б воно, змагаючись за ясне і тривке горіння любов'ю до ідеалів та волі святої!

Ваша подруга Гребля

ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ

в цьому році

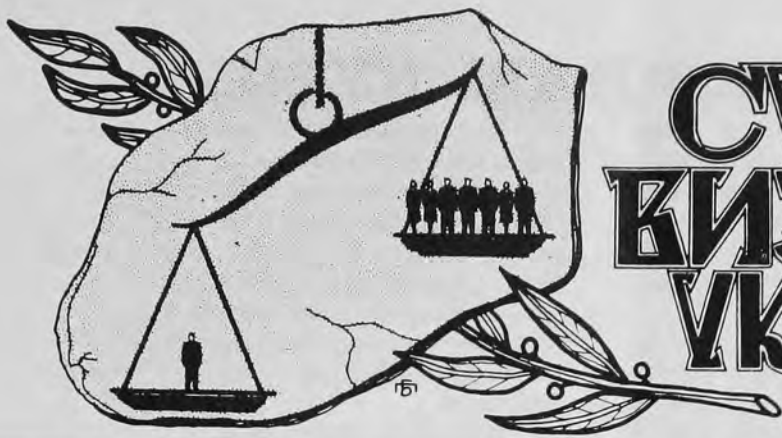
ПОЖЕРТВУ

НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»?

● Якщо ні, то просимо це зробити негайно. Прибутки з передплат не вистачають на покриття всіх витрат, отриманих з видаванням «Юнака».

● Пожертви на пресфонд «Юнака» допомагають нам не лише продовжати його видавання, але уможливають видавати його ще кращим і цікавішим.

● Раз у рік кожний передплатник повинен скласти пожертву на пресфонд свого журналу!

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

ВАСИЛЬ КУРИЛИК

Недавно в Торонті була цікава виставка картин оригінального українського мистця з Канади Василя Курилика. Він народився 40 років тому в українській піонерській родині, на фермі в Альберті. Мати його також уже народженка Канади, а батько приїхав з Буковини. Малим хлопцем Василь Курилик залюбки малював — головню все, що батько йому розповідав про Україну. Здібностей чи зацікавлень до хліборобства Василь не виявив зовсім, він пішов студіювати мистецтво. Він закінчив Манітобський університет, потім ще вчився в Торонті і в Англії.

Стиль мистця Курилика реалістичний із певним сумовитим настроєм. Його картини завжди представляють якусь історію. Він залюбки малює картини з важких піонерських років перших українських поселенців у Канаді. Одна із його цікавої серії — це монтаж «мати», який складається із 14 малих овальних образів — вражень, спогадів малого хлопця про свою маму (мама навчає читати, збирає квіти, місить тісто, ходить біля хворої дитини і т. п.).

Оригінальний стиль і канадські піонерські теми із забарвленням примітивізму надали нашому мистцеві великої популярності. Вже пе-

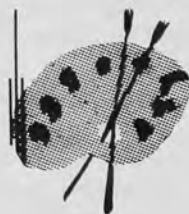
ред відкриттям виставки його картини були майже всі розкуплені. Союз Українок Канади замовив у нього серію картин до історії свого товариства. Його картини є в Державній Галерії Канади і в попереднього прем'єра Канади Л. Пірсона. Тому, що твори Курилика такі популярні і є на них завжди попит, підійшла їх ціна (від \$400.00 до \$3.000.00 за картину).

Василь Курилик — дуже релігійна людина, і в своєму житті притримується християнських засад. Він одружений і має троє дітей. Крім того ще виховує одну сироту і фінансово утримує ще троє чужих дітей у різних країнах.

Лариса М. Л. З. Онишкевич

М АЛЯРСТВО

ЯК ПОСТАВ НАШ КУРІНЬ?

Одного дня минулого року вирішили в нашій Пластовій Станиці, що місцевий курінь юначок ім. Марти Борецької так розрісся понад нормальне число, що треба створити новий курінь. Тому відділено гуртки «Бджілки», «Маки», «Калини» і «Чайки» і створено з них новий курінь, що дістав порядкове число 44.

Тоді щойно почалася справжня праця куреня. На перших курінних сходинах треба було обрати патронку, курінний провід, курінні кольори на хустку та майбутній прапор. Кожний гурток прийшов на сходини з пропозицією, кого обрати патронкою куреня, приготувавши про свою патронку гутірку. Після гутірок і довгої дискусії юначки обрали своєю патронкою знану з часів підпільного Пласту в Україні — членку куреня «Ті, що греблі рвуть», Оксану Джиджору.

Потім обрано курінний провід та курінні кольори (темно та ясно зелену), найшлася подружка, що хотіла стати зв'язковою, і можна було вислати до КПС прохання про затвердження куреня.

23-го травня 1967 року 44 Курінь УПЮ-ок імені Оксани Джиджори дістав дозвіл на своє існування, а три дні пізніше курінь у повному складі виїхав на Свято Юрія на «Вовчий Тропі», де здобув відразу перше місце в загальному точкуванні. Яка це була радість, важко описати. За якийсь час наш найстарший гурток «Бджілки» перейшов до старшого пластуництва, а на його місце прийшов гурток молодших подруг «Чорнобривки».

Впродовж цього першого року існування курінь дав уже декілька вдалих імпрез: 17-го листопада м.р. показ моди, який спонзорувала фірма «Дженет Фешен», а 29 грудня м.р. вечірку п. н. «Дика річ».

Юначки зжилися і пізнали, що з охотою до праці та дружбою можна багато зробити. Найближча наша ціль — це курінний прапор, на посвячення якого ми всі нетерпляче ждемо.

**Юначки із 44-го куреня УПЮ-ок
ім. Оксани Джиджори
в Ньюарку, США.**

ЗГАДУЄМО НАШУ ПОДРУГУ ...

Старші пластунки люблять «Юнака» і уважають його своїм. Але ці випадки ст. пл. Оксани Грушкевич з Дітройту, США, цей зв'язок має глибоке і шляхетне підложжя. Оксана до «Юнака» пише, щоб зшанувати пам'ять померлої подружки ст. пл. Лесі Старух, з якою вона провела останній у житті Лесі табір, який відбувся на «Писаному Камені» біля Клівленду в червні 1966 р. Ось як пише подружка Оксана до «Юнака»:

Дорогий Юначе!

В серпні 1966 року відійшла на вічну ватру ст. пл. Леся Старух. Пару місяців до її передчасної смерті Леся була учасницею табору капрон юнацьких виховниць «Перехресні Стежки» на «Писаному Камені» біля Клівленду. Леся, думаю, мала надзвичайний підхід до життя. Вона, знаю, була свідомо свого стану здоров'я, але вона була зазжди усміхнена, а до життя ставилася із запалом, із завзяттям, щоб використати кожну для неї призначену хвилину. Леся, здається, тому й поїхала на цю кадру, щоб переконати себе і всіх, що смерть її не дожене...

Лесина веселість, думаю, виявляється у статті п. н. «Критичні завваги до кадри», яку вона написала до таборової газетки. Подаю уривки із цієї статті:

«Як ми поз'їздилися у суботу рано, то тут нас привітали, не бажаючи нам приємних споминів, ігор та відпочинку, наші ВІПП'С (великі і почесні про-

відники) з КПС-у. Вони почали нас обсіпувати ідеалами і пропагандою нашої славної могутності, ідеалістичної і церемоніальної організації. Це було так до понеділка до полудня, коли від'їхала поважна частина наших «гурториків» і в таборі залишилися лишень МІПП'С (менше почесні провідники), наша славна булава.

Я не кажу, що наша булава сповільнішала з програмою. Вона почала переводити практичне пластування з особливим підходом. Наприклад, пісні були і сумні і веселі, але своїми словами мали мало що спільного з популярними піснями серед лагіднішої модерної української суспільності.

Другу вмільсть, якої нас навчили, — це їсти швидким темпом; а ще інше феноменальніше, — наші шлунки навчилися травити швидше як ми встигали наїдатися... Найпрактичніша прикмета, якої нас навчили, — це «крадіж». Мушу пояснити читачеві, що під час однієї теренової гри в кожній групі одна юначка була «лис». Вона мала «викрасти» з наплечників своїх подруг якнайбільше речей. Це про таку «крадіж» мова. Булава називала цю бистрість — спостереженням, а я — «крадіжкою» бо якщо вовк перебереться навіть за бабуню-красуню, він залишиться вовком...

Думаю, що причиною, чому всі так очікували з'їнця кадри, було те, що дізчатам не подобалися «перфуми», які розходилися від шувару і жабурина. Вони волять купатися у зхлорованій міській воді і обмиватися «шанелем ч. 5», за який платять солідні гроші...».

(Закінчення на стор. 5)

З НАШИХ ЛІТНІХ ПРИГОД У РУМУНІЇ

Українська католицька церква в містечку Старий Вербас, одному із скупчень українських поселенців з 18 сторіччя, у Бачці, Югославія.

Під тином в одному придорожному селі відпочивали цигани, і щойно від них мама дізналася, що село, за яким батько шукає, лежить не далі як 7 кілометрів від головної дороги. Ми виїхали на високорівню, яка виглядала як пустеля; трава пожовкла від соняшної спеки, довкола ані душі. Дорога була перетята глибокими ровами, авто не могло їх переїхати. Батько був такий утомлений довгою їздою і безвиглядним шуканням, що хотів завертати з дороги, але мама і моя старша сестра Катерина, вирішили пішки добитися до села, а батька залишили переспати. Довго ми чекали на них, аж укінці зенч повернулися з двома чоловіками, що говорили по-українському. З їх поміччю ми заїхали до села. Уже недалеко нашої цілі прийшла злива

Українська католицька церква в гуцульському селі Бродина, біля Радовець у Південній Буковині (тепер у Румунії).

Я хотів би розповісти читачам «Юнака», як ми добиралися до одного села в Румунії. В Румунії живуть українці не лише на півночі країни біля кордону та в дунайській дельті, але також на південному заході в Банаті. Туди переселилися в 1890 роках Бойки із Закарпаття. Тому, що мій батько мовознавець, його цікавлять різні українські говірки. Тож їхавши на Конгрес Лінгвістів до Букарешту, він хотів заїхати до одного з бойківських сіл у південних Карпатах, у румунському Банаті. Але ми знали тільки, що воно лежить десь недалеко головної дороги, яка веде з Лугжу на Карансаш, бо на мапі його не було, а на дорозі не було ніяких знаків. Моя мама, яка єдина з нас знала по-румунському, почала питати людей, як туди заїхати. Але ніхто не знав точно дороги.

Греко-католицька церква в українському селі над Дунаєм у Добруджі, Румунія.

і перетворила глибокий порох на дорозі у слизьку масу, по якій ховалося авто. Справді чудом ми зїхали стрімким узбіччям, а наші серця сильно билися з почуття, що кожної хвилини авто може сховнутись. Аж ось ми добилися до села і загодили у гарній хатці, якої вікна були намальовані на синьо, а перед ними росли високі жовті квіти. У великому саду пасся вороний кінь, там була також криниця, у яку треба було спускати відро на довгому дручку. Хата мала ззаду на цілу ширину гарний «чердак» — ганок, де ми снідали та обідали. Моя молодша сестра і я помагали синові наших господарів збирати в городі падалиці і годували ними свиней. З усіх сусідніх хат прийшли діти, які були дуже цікаві на нас і на авто, що його бачили уперше в житті.

Наш виїзд із цього українського села був такий повний пригод як і шукання за ним. Дош перетворив усе у велике болотнище, доріг не було і ми мусіли наше авто пхати, аж доки не добилися до головної автостради.

Пл. юнак Марко Гербач
Франкфурт, Німеччина

(Закінчення із стор. 4)

Оце слова Лесі... Отакою жартівливою і повною життя буда Леся два місяці до своєї смерті. Побут з нею на таборі залишиться у нашій пам'яті разом з її виїнярковою духовістю. З наміром ушанувати її пам'ять ми — колишні її товаришки із спільного табору: Дарка Путикевич (Пасейк), Оля Керод (Нью-Йорк), Ося Новаківська (Філадельфія) і я зібрали скромну суму, щоб замість квітів жертвувати на Службу Божу за душу сл. п. Лесі, а частину із зібраних грошей пересилаємо на пресфонд «Юнака».

Ст. пл. Оксана Грушкевич-Шок
Дітройт, США

ПОКАЗ ІСТОРИЧНОГО ОДЯГУ

Заслона підноситься. На середині сцени стоїть ясносиня постать — як з ікони. Повільними ніжними рухами починає свій танок. Зачарована публіка слідкує за кожним рухом. Ми щойно бачили багаті одяги сарматів та княгинь. Кожний одяг кращий як попередній та має свій особливий чар.

Це показ історичних одягів української жінки, що відбувся 17-го березня ц. р. в Нью-Йорку. Гурток «Чорнобривки» з 44 Куреня УПЮ-ок в Нью-Йорку був серед публіки. Захоплені юначки пишуть про цей показ:

Ірка: Усі одяги були гарні, але найкраще мені подобався одяг княгині Ольги.

Друга Ірка погоджується: Мені найліпше подобається одяг княгині Ольги. Цей оригінальний одяг відображує могутність і добробут Київської Держави.

Оксані найліпше подобалися танки Роми Прийми-Богачевської. «Вони були різноманітні та дуже додавали настрою. Її одяги, хоч пристосовані до танку, гармонізували з давниною».

Христя завважила «особливу красу кольорів і дорогоцінність прикрас».

Мотря пише: Я вчилася з історії, що наша держава була колись могутня і дуже багата, але щойно на цьому показі одягів я справді уявила собі це багатство. Шкода лише, що не показували одягів наших князів, які, уявляю, були не менше цікаві.

Вірляна Ткач

впорядниця гуртка «Чорнобривки»

Одяг Княгині Ольги відображує могутність і добробут Київської Держави 10 сторіччя.

Одяг молоді шляхтянки, який вона носила, вибираючись у гостину або до церкви.

УСПІХИ НАШИХ ЮНАЧОК

Пластунка-розвідувачка, Юліяна Осінчук, з Нью-Йорку, 14-літня вже відома піяністка, ставала 30 березня цього року в Нью-Йорку до музичного конкурсу, у якому брали участь студенти музики із цілої Америки, і виграла першу нагороду ім. Волтера Дамроша. У зв'язку із цим одержала вона стипендію для продовження музичних студій у відомій у цілому світі музичній школі для удосконалення гри, у Фонтенебльо, Франція, куди вона й виїздить із кінцем червня ц.р.

Нашій зразковій юначці, що минулого літа брала участь у Міжкрайовій Пластовій Зустрічі і юнацькому таборі, бажаємо успіхів та гарних вакацій в Європі.

пл. розв. Юліяна Осінчук

— для молодшого і середнього юнацтва —

НІЧ ПРОМИНУЛА

написав Володимир Радзикович, повість, ілюстрації Богдана Певного. В-во ЦУ СУМ, Лондон, 1967 р., 140 ст.

НІЧ ПРОМИНУЛА

Після поранення Дар випадково перебуває у домі старшої української шляхтянки. За допомогою хрещика від своєї матері, Дар виявив, що ця шляхтянка — це його мати, віднайшов свій рід. Напружені пригоди боїв, полювань, приємні хвилини з любов'ю йому Ланею — все це частинки цієї цікавої книжки. Понад 30 гарних, детальних графічних ілюстрацій мистця Богдана Певного прикрашають кожний розділ цієї повісті та обкладинку.

— для зацікавлених мистецтвом —

РАДИШ

Монографія з репродукціями творів мистця. В-во УВАН, 1966 р., 174 стор., \$10.00. (Адреса для замовлень: О. Радиш, 840 Колумбус Аве., Ап. 4 Г, Нью-Йорк, 10025, США.

Талановитий маляр Мирослав Радиш помер 12 років тому на 46-ому році життя. Нещодавно появилась дуже цінна збірка статей про мистця з добрими репродукціями його творів: 23 кольорові і 23 чорно-білі. Саме кольорові репродукції дають читачеві посмак творів мистця: його власний оригінальний стиль (трохи нео-імпресіоністичний) пишався саме кольорами. Більшість тем його творів — це крає-

Мирослав Радиш: Бруклінський міст
олія, Нью-Йорк, 1951.

види і міські картини. Чотирнадцять статей мистців і інших авторів (українською та англійською мовами) описують творчість Мирослава Радиша, як театрального декоратора, мистця та вчителя.

Технічно гарно і приємно оформлена та виконана збірка буде цінною для любителів мистецтва.

— для старшого юнацтва —

EDUCATION IN THE SOVIET UKRAINE, by John Kolasky, Peter Martin Associates (17 Inkerman St., Toronto 5), 238 p., \$3.50.

У цілому світі тепер говорять про русифікацію Москвою інших народів у СРСР. Не раз вам у школі доводиться цю тему порушувати, але Вам, може, бракувало фактів, статистики. Ось у цій книжці ви саме це знайдете. І все написано англійською мовою: про русифікацію шкіл, про недопускання українців в Україні до вищих студій, про переслідування москалями української мови.

А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
Education
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
In
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
Soviet
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
Ukraine
А Б В Г Д Е Є Ж З Й І К Л М Н О П Р
John Kolasky

Ця книжка оперта на фактах, зібраних автором, який нещодавно студіював два роки в Україні. Саме ці факти і статистика є важливими, бо вони показують дійсну правду.

Лариса Залеська-Онишкевич

Наталка Наталки

I.

Був гарний весняний пополудень. Цілий світ шойно починав оживати і будитися із зимового сну. Соняшні промені огрівали все і легенько подував приємний вітерець.

ТРИС! ГУП! ГУП! ГУП! ГУП!

— Наталко, це ти? — питається пані Ходенська.

— Є, — чути було відповідь з другого поверху.

— Як було в школі сьогодні?

— Га?

— Прошу не га-кати. Я питаюся, як було в школі. —

— Е!

— Що то має значити? — сказала мама голосом, який означав, що вона втрачає терпе-
лячку.

— Е — ще раз відповіла Наталка.

— Я поговорю з татом про тебе, — лютувала пані Ходенська.

— Говори! — прошепотіла сама до себе Наталка.

На вигляд Наталка була нічого собі дівчинка, хоча личко було під маскою «мейк-апу» і фарб. Якщо в неї була якась суконка або спідничка довша як три інші вище колін, вона опинялася в смітнику. Попередня розмова була характеристична для дому Ходенських. Але цього разу увечері, коли Наталка пішла спати, подружжя Ходенські говорили про Наталку та її вдачу. Справа була вирішена.

Чергового дня при обіді:

— Наталочко!

— Мммммгмм.

— Ми вчора з татом говорили про тебе.

— О — О!!!

— І ми вирішили — говорила далі мама, не зважаючи на перерву, — тому, що ти є пластунка і ще ніколи не була на таборі, — ми вирішили — післати тебе цього року на чотири тижні до пластового табору.

Наталка зірвалася із крісла, розкрила широко очі і дивилася на маму здивованим поглядом. Наталка не могла повірити в те, що їй мама шойно сказала. Вона вже мала заплановані цілі літні вакації, а тепер мама і тато одним реченням ці всі пляни перекреслили.

— Не дивися на мене так — сказала пані Ходенська, — я тільки хочу тобі добра.

Наталка схаменулася. Вона подизилася прямо на маму і схвилювано сказала:

— Тепер я знаю, що ви мене вже не любите і хочете мене позбутися.

— Наталко, ми лише добра хочемо для тебе, — сказав тато спокійним голосом.

— Не пробуйте виправдуватися, я вже все добре розумію, — майже кричала Наталка, а потім вибігла з їдальні і тріснула за собою дверима.

II.

Кілька місяців пізніше бачимо Наталку в день від'їзду до табору. Вона стоїть коло свого вікна на другому поверсі і дивиться невдоволено на всі приготування батьків.

— Наталко, ходи, ми вже ідемо! —

Наталка відвернулася від вікна, підняла свeтер з ліжка і поволі пішла сходами вділ.

Цілу дорогу Наталка ні словечка не сказала, а її батьки, навпаки, цілу дорогу розповідали про табір: які є приємності, прогулянки, зайняття тощо. Нарешті заїхали на місце. Всюди були люди і з усіх боків було чути веселі крики дівчат. Одні вітали давніх товаришок, інші з новими заприязнювалися.

— Як ти називаєшся? — почула Наталка. Вона обернулася, але не сказала нічого.

— Я називаюся Оріся, але всі мене кличуть Риська.

Коли Наталка далі вдавала, що не чує, Оріся здвинула раменами і пішла, а за хвилю було чути її веселий сміх у гурті товаришок. Тоді пані Ходенські помогли занести всі Наталчині речі до табору, попрощалися з нею і поїхали.

III.

Наталка посклалада увесь свій виряд до шатра і сіла на ліжку. Хтось увійшов, але Наталка не підводила голови.

— О! То ти будеш у моєму шатрі? Добре! — сказала Оріся, але Наталка далі нічого не говорила.

Так Наталка прогавила весь перший тиждень табору. Зайняття її не цікавили. Під час дозвілля, коли інші дівчата писали листи, бігали до крамниці або бавилися іграми, вона сиділа сама в шатрі. Із початку всі, як і Оріся, пробували заприязнитися з Наталкою, але швидко покинули це.

Батьки писали до Наталки, та вона ні слова їм не відписувала, хоч вони завжди кінчали однаково: «Відпиши зараз і розкажи нам усе».

Одного дня Наталка сиділа сама в шатрі. Раптом у дверях з'явилася Оріся і весело спиталася:

— Що ти робиш?

Коли Наталка не відповіла, Оріся придивилася ближче і побачила сльози на Наталчинім обличчі. Вона сіла на ліжко біля Наталки і спиталася:

— Що сталося? — Чому ти плачеш? — Чи можу допомогти?

Наталка підвела голову:

— А тобі чого треба знати? Залиши мене в спокою!

Але ця оприсклива відповідь не збентежила Орісі і вона сказала:

— Перестань себе жалувати. Невже ж ти думаєш, що ми сюди приїхали зносити твої примхи? Якщо ти невдоволена з нашого товариства, піди у друге шатро!

Хоч тих кілька терпких слів вирвалося з уст Орісі, та її доброта перемогла. Вона поглянула на Наталку і прошепотіла:

— Вибач мені — і голос її дрижав — покиньмо сваритися і станьмо товаришками.

Відтоді Наталка вже бавилася із товаришками, але найліпшою її приятелькою була таки Оріся. Вони стали нерозлучними.

Зчасом в серці Наталки зродився сумнів:

— Чи мала вона рацію, кажучи батькам, що вони її не люблять? Із цим звірилася вона Орісі:

— Орісю, не смійся, але я була переконана, що табір — це найбільша кара, і тому думала, що мої батьки мене не люблять. Але вони говорили правду — табір це велика приємність.

Перед закінченням табору Наталка і Оріся постановили писати одна до одної.

Останнього дня табору вони були самі удвох у шатрі, коли стійка прийшла сказати Наталці, що приїхали ... батьки. Наталка глянула на Орісю, вибігла із шатра до брами, обняла маму, поцілувала тата і усміхнулася, а вони пригорнули її до себе...

Роксоляна Мицьо

А що Ви
на це?

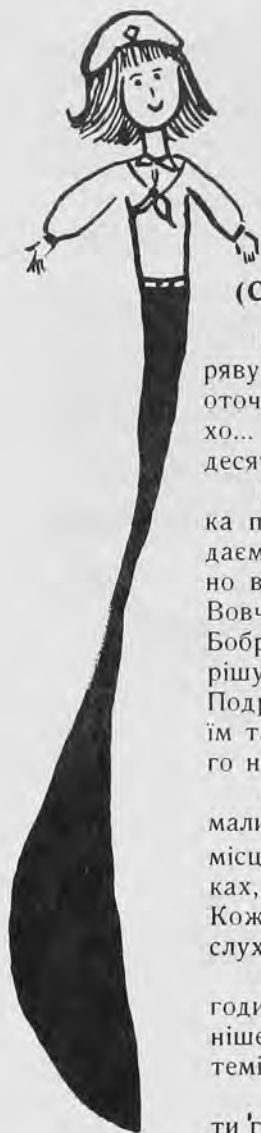
Наша нова рубрика викликає жваве зацікавлення у читачів як молодших, так і старших.

Цим разом подаємо ряд питань на одну тему, що їх поставили іншим юнакам і юначкам членки з гуртка «Маки». Думаємо, що вони актуальні у неоднієї і неодного з Вас, і напевно маєте на це свій погляд, який хочемо почути.

Питання «Маків» торкаються поглядів української молоді, що живе в Америці, про Україну, і вони Вас питають:

1. Чи Ви відчуваєте почуття патріотизму у відношенні до України?
2. Чи Ви поїхали б жити в Україну, якщо б вона була вільною від большевицької окупації?
3. Чи Ви почуваетесь краще в американському, чи українському товаристві?
4. Як вияснюєте Ви своїм американським товаришам, чому ми вчимося української мови?
5. Який, на Вашу думку, обов'язок українських хлопців, як громадян Америки у відношенні до війни у В'єтнамі?

Просимо слати відповіді нашим «Макам» до 30 липня цього року на адресу редакції «Юнака», подану на 2-ій сторінці обкладинки.

ПЕРЕД НАПАДОМ

(Спомин із табору)

Глуха липнева ніч. Крізь її темряву ледве видно сілюєти сосон, що оточують табір. Довкола тихо-тихо... Лиш ритмічні віддихи сто п'ятдесятьох юначок нагадують життя.

Біля першого шатра стоїть група пластунок. Це ми, стійка, укладаємо плян оборони табору, бо пізно ввечері прилинула вістка, що на Вовчу Тропу загостили пластуни з Бобрівки. Для більшої безпеки вирішуємо всі сім не спати цілу ніч. Подруги також не лягають. Як же ж їм та проспати весь чар сподіваного нападу!?

Пильно перевіривши всі шатра, малими групами розходимося на свої місця. Ми три, з «ломагами» в руках, стаємо біля машту, на поляні. Кожна з нас напружує свій зір і слух...

Годинник показує дванадцять годину і тридцять хвилин. Ще пильніше услухуємось і вдивляємось у темінь ночі...

Тихо.. Тільки час до часу чути гуркіт чатгемського поїзду та гук проїзdnих авт на автостраді. Місяця не видно; лише зорі, на чорному склепінні неба блимають як палахкі на вітрі свічі.

І враз шелест... Навшпильні підходимо на край поляни та освічуємо гушавину лісу. Знову тихо, але ми відчуваємо, що гра нзабаром почнеться.

Приспіненою ходою прямуємо до брами, де стоїть інша частина стійки. Вони також насторожені, бо запримітили в лісі світло. Значить, напад «висить у повітрі».

Домовляємось, що дозволимо «ворогові» підійти можливо найближче.

...І тихесенько, мов котенята, пробираємось до табору та маскуємось поміж деревами. Там знерухомлюємось у тривожному чеканні... Наші нерви напружені, як струни...

Раптом, за шатрами, заблисло світло: одне... друге... Шелест зростає... Уже чути виразно чийсь нерівномірні кроки...

Напад почався.

Пл. вірлиця Уляна Близняк
20 курінь УПЮ-ок, Нью-Йорк,
США.

Махове перо

СІРІЛИ У СУМЕРКУ ...

У ватрі палахкотять мрії — все що було і буде. Чомусь тепер лише минуле важливе. Вогонь — та пісня. *Сіріли у сумерку півночі шатра*; Чомусь сонце зайшло, мряка... Усі стоять, говорять... Я стою і дивлюсь... що вони таке важливе один одному говорять? Ватра, ватра...

— У якому скечі?

— Що я маю робити?

Ідемо, говоримо, тишу розбиваємо, нищимо...

— Хто будував ватру?

Уже тут... застиг мов у чорному безрусі ліс... Тиша... Ох, видно смолоскип, тоді ватру... Лише ясным промінням іскрилася ватра, і сипала зорям привіт.

У вогні все є.. дивись! слухай!.. Усіх чарує ватра... Хочеться влізти у вогонь і палахкотіти ввіки. Вогонь синій у середині — це серце повне тасмниць. Воно горить, але не розповідає. Навколо біле багаття, воно оповідає казки та нагадує минуле. Стійки, ватри, прогулянки... Все... Але сине краще: воно обіцяє більше... Воно зрадливе, кохас дерево, але їсть його... Манить мене, але пече...

Навколо сміх, і ватра сміється, скаче... Я ж на ватру дивлюсь — не мани!.. Я слухаю, кажи лише... мені. Що це — сіли? Чому я там? Тихо — ватра горить, горить, але я не чую.. Палахкоти, палахкоти, розповіж... Шепіт, тихенько... Заслухані в золото слів, що лились... Довкола тихо, все мовчить, і ліс і гори... Лиця видно у ватрі, а вогники в очах... Ватра і я — одне... Горить, палахкотить, та себе забуває, вмирає пісня... Дивлюсь на вмираючу ватру... Не вмирай! Жий, жий!.. Ти, моя ватро!.. Гасне, гасне — на добраніч...

Погасло багаття, горіли ще мрії...

Вертайтесь, не забувайте!..

Вірляна Ткач

Лісова Школа

Кілька днів тому мені попала в руки газетка «Лісова Школа — 1967», яку видали учасники того ж табору. В ній дуже цікаво описані: теренова гра, мандрівки, способи будування брами та інших піонерських робіт. В ній я знайшла дуже цікаві думки учасників про сам табір.

Чому «лісова»? — Чому «школа»? — Ст. пл. Адріян Британ, учасник ЛШ з 1967 року пише, що тому «лісова», бо в лісі жили два тижні, ізжилися з товаришами за той час в тому лісі. Ліс став інструктором — у ньому треба було навчитися зварити їсти, збудувати ліжко — бо не витримаєш без ліжка і однієї ночі. Ліс став приятелем і навчав, що можна жити з ним у згоді. Тому — «лісова».

А «школа», бо вчилися із своїх помилок. Часом не приготували обіду на час, часом хтось не провів відповідно пляну праці. Але тут були твої товариші і вони тебе розуміли. У цей спосіб вони вчилися — і стали провілниками. Тому — «школа». — Тому «Лісова Школа»...

«Лісова Школа» дуже вимоглива, але перейшовши її, пластун стає більш відповідальною особою. Він є готовий взяти на себе відповідальність у провіді юнацького табору. Чому він готовий до цього? Упродовж двох місяців, перед літом, кандидат проходить кореспонденційну підготовку. Так він познайомлюється з пластовим і таборовими правилами. Пройшовши успішно цю підготовку, пластун зголошується на 2-тижневий вишкіл у таборі. Тут має нагоду злати різні іспити вмілости, наприклад — піонерства, першої допомоги, картографії, куховарення, спортивних ігор, стріляння, таборування; може засво-

іти собі практичне знання, потрібне до III-ої пластової проби; може зазнайомитися практично з веденням таборів для юнаків та провести два тижні в цікавому таборі серед дружнього гурту пластунів.

Комендантом «Лісової Школи» був в останніх двох роках пл. сен. Петро Содоль. Він разом із членами своєї бурави провів незабутні для учасників табори. Хоч щороку будуть їздити інші пластуни на «Лісову Школу» і зміняється її провід — буде цей табір залишатися славним, а добрі його наслідки пластуни будуть довго відчувати.

Але до Пласту не належать лише хлопці. Юначки також потребують відповідного проводу в своїх таборах. Я думаю, що однією з найближчих цілей пластового проводу повинно бути зорганізування «Лісової Школи» також і для пластунок.

Ляля Мельник

ПОВІДОМЛЕННЯ СПОРТОВОЇ РЕФЕРЕНТУРИ ПРИ ПЛАСТОВІЙ СТАНИЦІ ТОРОНТО

Цьогорічні легкоатлетичні змагання за першості Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться 24 і 25 серпня ц. р. на пластовій оселі "Пластова Січ" у Грефтоні біля Торонта. На ці змагання прибуде увесь актив нашої української спортової молоді США та Канади. Тому треба мати цю дату на увазі та приїхати тоді на пластову оселю, щоб своєю присутністю заохотити наших спортсменок та спортсменів до дальшої праці над собою та щоб здобути кращі осяги у поодиноких конкуренціях. При тому треба додати, що спортова репрезентація нашої Пластової Станиці зайняла 5 років під ряд перше місце під час таких змагань.

Спортовий табір для легкоатлетів Пластової Станиці в Торонті відбудеться від 10 до 23 серпня, якраз перед самими змаганнями. Докладні інформації про цей табір будуть подані пізніше на таблиці оголошень у пластовому домі в Торонті, вул. Блюр захід ч. 2199.

Ярослав Крижоніс
спортовий референт

Молоде перо

Любомир Госейко

Мов скла випотрочені
Зіниці сірих скулених сипух,
Десь причепурилися зорі
Топазом і яхонтом
На чорному

паркому морі
Космічних океанів.
Скалками десь спадають
Дугами у вись
Хвости

комет
примхливих...
Присосами міради ємких і живих
Плянет вп'ялись

на шкурі
Плечей гаптованих.
Мов сережки, обвисли
Колеса білі й променисті
Небесних польових

катряг,
возів,
борон.
... А там

Турецький воявода
Навпомацки проходиться
При одніссьім сюзерені.
Безліч очей занурилися
У комірки,

у воронки
Цупкого
земного

супутника...
І плаче сяйвом серп блідий
Кривавий і подоланий...
В приют своїх долонь

вмить поманив
черлену трійцю
З рубі:зної Ведмедиці.

... А ти,
Поете мрійної мети,
Бери твоїй телескоп —
Дивись на сфер калейдоскоп —
Читай у нім твоїй гороскоп —
Дивись на герб
Ісламський,

що маячить, —
Бо є він віщунюм
Твоїх ліричних примх.
... І поманить тебе
В байдару муз мелянхолійних
На чорному

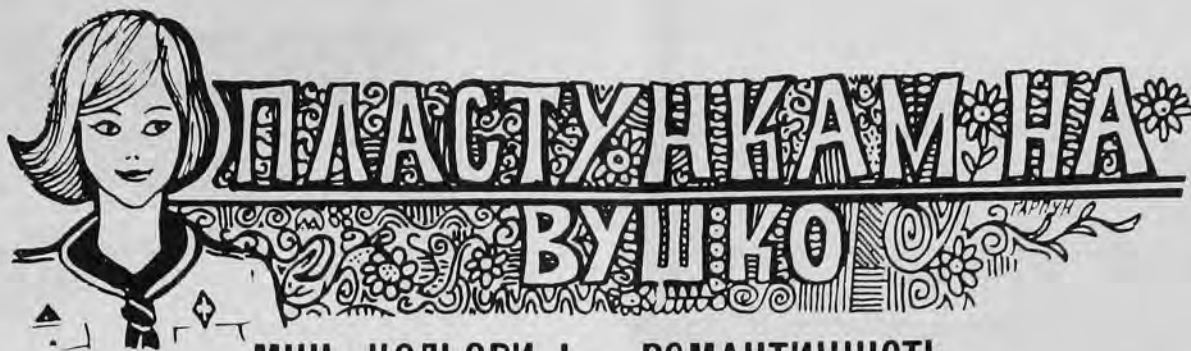
паркому
морі
Космічних океанів.

Баграми буде кремсати тобі
Рубін із зірки коралевої,
Яка ширяє із сестрами
В долонях ленника.

І цей рубін
Візьми ... і викосор
На серці полинялім
Тати:рівку, —
Рим'яний присок —
Так будеш вхожим співу
всього космосу,
сузір'я,
сфер.

Рим, 1967.

Цьогорішня весняна та літня мода така повна контрастів, що викликає похитування головою не лише у нас старших, консерватистів, але й у молодих людей, зокрема хлопців.

Бо якже ж так — з одного боку міні-спіднички, що забули вже давно як дотикати коліно, а з другої романтичні кучері на головах дівчат, коронки, рижки у блюзочках і довгі до півноги спіднички із широкими поясами у стані.

Чи може бути більша різниця у вигляді? Але силою безоглядної «пані моди» тепер і одне і друге можна побачити на вулицях наших великих міст, та і одне і друге є «модне».

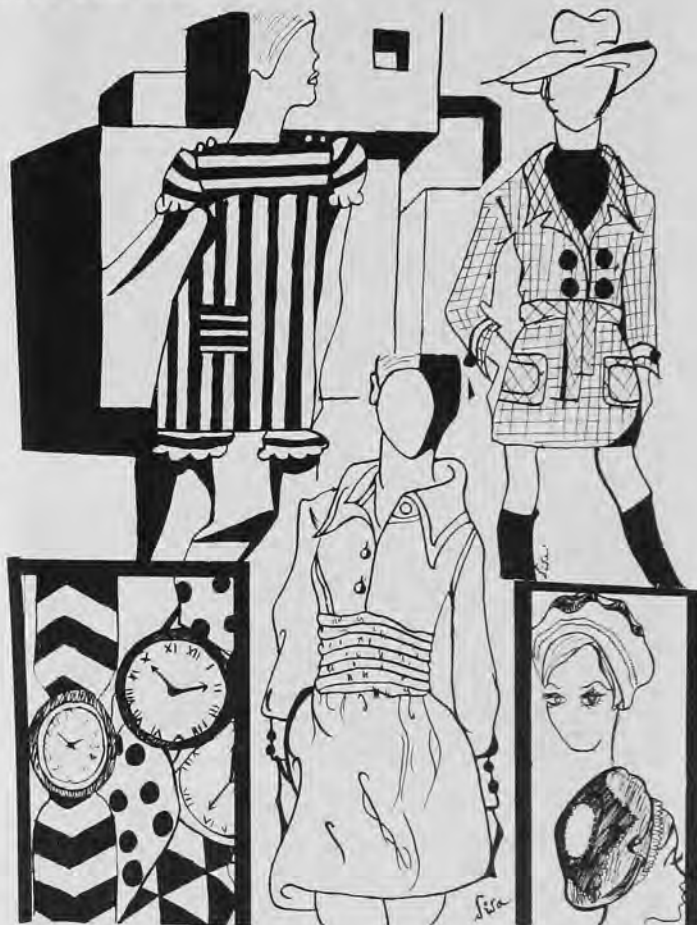
Одним словом, — «вибирай си, кого любиш», як каже наша пісенька, і наші дівчата, зацікавлені своїм виглядом, можуть підбирати свої суконки до того, в чому краще почуваються та що їм краще підходить.

Мої молоденькі подружки з гуртка «Маки», що підготовляли цього «Юнака», дуже жваво цікавляться модою, і не лише просили мене написати на цю тему у цьому числі, але ще й самі запроєктували декілька моделей, що їх хочу подати всім своїм читачкам.

Як бачимо із цих моделей, «Маки» якимось ще не дуже переконані у красі романтичної моди. І їхні моделі більше тримаються дотеперішньої лінії коротеньких спідничок, спортових суконь і живих контрастних барв. Думаю, що їхнє переконання підтримує багато молодих дівчат, які ніяк не почуваються добре в довгих стародавніх «льоках», які треба куди більше піклувати як просте волосся, у коронках і «фальбанках», у яких не можна собі уявити звичайних зайнять чи спорту, та в довгих спідничках, що утруднюють хід і вигоду.

А наші хлопці? Що вони кажуть на цю «романтичну» моду? Здається, що й вони не дуже ще щодо неї переконані, хоча і ті закороткі спіднички на поганих ногах не можуть викликати у них захоплення. Найкраще таки в усьому мати золоту середину і підбирати, що і кому підходить.

А ось моделі, що їх виготовила пл. розв. Гіра Сорочко. Тут для молоденьких юначок, що люблять свободу руху та не бояться вбрати на себе щось оригінальне — коротенька суконка у паски із такими ж штанятками, які визирають з-під неї.

Для більше вибагливих подаємо побіч «міні» костюм у кратку із чорним светриком, чорними лякеревими чобітками та капелюхом, що нагадує ковбойський. Третя суконка призначена для тих, що бажають трохи романтизму, але практичного. Вона м'яка в лінії, із прозорою блюзочкою та широким поясом у модному тепер сполученні блюзки із спідничкою в одне.

Із додатків бачимо такі популярні тепер серед молодих великі ручні годинники на широких кольорових пасках та беретки, які впровадили в моду славна англійська моделька «Твіггі» і героїня фільму «Бані енд Клайд».

Отже, маємо для кожної із читачок те, що їй до вподоби. Може тепер, захопочені цим, інші наші читачки поpróbують також прислати свої моделі суконь та теперішнього вбрання?

Подруга Оля

1

2

3

4

Дорогі Друзі!

На північному сході України є велике українське місто — Харків, одне з найбільших на нашій землі, великий індустріальний центр, мільйонна обласна столиця. Хоч не славиться це місто історичними пам'ятниками, як Чернігів, у якому ми побували останнього місяця, а проте воно цікаве своєю модерною архітектурою, квітучою індустрією, своїми центрами науки і знання.

1. Ось типова вулиця у Харкові, це могла б бути вулиця Парижу, Лондону, Берліну чи будь-якого іншого великого міста Західної Європи. Будинки переважно нові, деякі навіть модерні.

2. Наприклад: кіно-концертна зала "Україна". Це модерна, цікава споруда, із типовими Україні мозаїками при вході. Незвичайна конструкція.

3. Але найбільш типові споруди Харкова — це величезні індустріальні будівлі, як наприклад, ось та — на фотографії. Такі будівлі в Харкові містять тисячі працівників, які роблять із цього міста "столицю індустрії України", використовуючи багаті корисні копалини недалекого Донбасу.

4. Де є велика і міцна індустрія, там близько мусять бути теж і джерело її: наука і техніка. І тому не дивно, що Харків славний на цілий світ із своїх наукових інститутів, університету, наукових споруд тощо. Тут найбільший в Україні центр фізики і фізичних наук. Тут — славні радіотелескопи, атомні прискішувачі, кібернетичні машини. Тут теж величезний університет. На фотографії видно частину головного будинку. Крім

ВІЙ КРАЇН

9

того тут всілякі інститути: медичний, політехнічний, мистецький, науково-дослідні, педагогічний імені Шевченка та інші.

5. У Харкові також багато театрів, культурних улаштувань, музеїв та інших будівель культури. Там теж багато пам'ятників. Найславніший — це пам'ятник Т. Шевченкові, один із найбільших в Україні.

6. Цікавий будинок історичного музею. У Харкові багато музеїв, а Харківський Образотворчий Музей — це чи найбагатший в Україні. Крім того в Харкові понад 800 бібліотек, симфонічна оркестра, 6 великих театрів та безліч інших культурних улаштувань. Ще трохи статистики: Харківський університет (найстарший "університет" в Україні, заснований 1805 року — перед тим були "колегіуми" та "академії") нараховував понад 150,000 студентів. Крім самого університету є ще в Харкові 20 інститутів вищих наук.

7. У Харкові багато парків, алеї, дерев. Хоч це модерне, кипуче місто, а проте, є багато тихих закутків, де можна відпочити, подумати.

8. Та вже — пора прощатися із Харковом, тим Чикагом модерної України...

9. На модерному аеропорті відлітають літаки на всі сторони світу, можливо багато з них "зроблено в Україні". Сьогодні вони із советськими написами — але може завтра будуть пишатися на них тризуби вільної України?

Любомир Онишків

8

5

6

7

НЕЩАСНА ПРИГОДА

Подія із пластового таборового життя на північноамериканському континенті, написана у формі середньосічної української інтермедії

Степан:

Чи чув ти, Петре, брате,
Про горе те щербате,
Як зловили друга мого
Лицаря пластового?

Петро:

Не чув, Степане, скажи, що сталося?
Невже на бідного усеньке зло зібралось?

Степан:

Так!
За ногу піймали,
До табору пригнали
Трубача пластового,
Козака Степового.
Руки, ноги зв'язали,
В магазин сховали,
Стійкою стали,
Рушитись не дали.
Сумує бідний, карається,
Серце молодее крається,
Не хочеться жити,
Бо дався дівчатам зловити.
Кричить хлопець бідний:
Рятуй, батьку рідний!
Рятуй, рідна мати,
Не дай погинути!
Рятуйте, всі друзі,
В далекому лузі!...

Петро:

А далі, що сталося?
Хіба це скінчилось
Невже ж його друзі
Забули у лузі?

Степан:

Видивились очі,
Блукали півночі,
Шукали в бараку
Друга небораку.
Але на думку не впало
Глянути, де хлопців мало, —
До дівочого табору
В харчову комору.

Петро:

О, бідака! Дійсно шкода;
Як же скінчилася пригода?

Степан:

Сонце добре вже пригріло,
Поки друзям пошастило
Ребус розв'язати, —
Згубу розшукати.
Прийшли в трюлаві в уніформах,
З хустками барвними, в шоломах,
З трубками, бубнами в руках,
З відзнаками на рукавах.
Пропонують у виміну
Працювати до загину,
Дров дівчатам нарубати
І гарненько поскладати.
А дівчата не від того,
Серця в них не має злого.
«Згода хай між нами буде,
Будуть мати приклад люди» —
Пластунам так відказали,
Свого в'язня відв'язали.

Пл. юн. Роксоляна Янішевська
гурток «Весняні ночі», 12 кур. УПЮ-ок
ім. О. Теліги, Торонто, Канада.

Увага! Увага!

«Юнака» треба не лише передплачувати, але й докладно читати, до нього дописувати, приєднувати йому передплатників і збирати пожертви на його пресфонд.

ДОЩ – ПРИЯТЕЛЬ ПЛАСТУНІВ ?

Пластуни мають різні думки про дощ. Виглядає, що дощ є нашим великим приятелем тому, що завжди є з нами, але... чи нам потрібний такий щирий приятель?

Під час кожної великої події паде дощ. Свято Весни на Вовчій Тропі (в Іст Четгемі) було б дивне без хоч хвиливи порядної зливи. МПЗ в 1967 р. на Батурині біля Монтреалю повинно було називатися «мокра помішана зустріч», бо там навіть на ватри «приходив» дощ. Коли почне падати дощ під час табору, то ще півбіді, але коли почне гриміти, у повітрі чути крім дощу, крик і стогін.

Чому це так стається? Чи може тому, що дощ знає, що пластуни дбають про красу і природу, і підливає нам квітки? Але чому треба його так багато? Може дощ не є наш приятель і хоче нам перешкодити в наших різних програмах і прогулянках?

Та що б там не було, але до дощу всі так звикли, що без нього не можна собі уявити практичного пластування. А тому, що ми на наших таборах чи прогулянках забавляємося, співаємо і сміємося, чи можна дощеві дивуватися, що він так часто хоче до нас прилучитися?

Рома Ляшевич

Дорога Подруго!

В нашій пластовій станиці сеньйори дуже сердиті, коли хтось із юнацтва спізняється на імпрези чи інші національні свята, хоча вони через «українську точність» і так не починаються на час, і ми мусимо чекати. Також на цих самих імпрезах ми нудимося тому, що кожна особа, яка говорить про мову, хоче розповісти про все, що пережила, і це триває принаймні годину. Ми пробуємо старшим вияснити, що це не потрібне, але, здається, надарма. А що Ви думаєте про це?

Рома

Дорога Ромо!

Я вже не один раз відповідала у своїй рубриці поради на тему українських імпрез та їх змісту. Бачу однак, що це пластову молодь дуже за торкує і що Ви всі бажали б таки дочекатися якоїсь зміни в наших національних імпрезах, у яких берете участь. Але, на жаль, хоча стільки пишемо і говоримо на цю тему, наші «батьки народу» не хочуть прийняти цього до відома, і далі влаштовують утертим звичаєм імпрези, що починаються з опізненням і відзначаються довгезеленими про мовами.

Моя рада — пластова молодь повинна говорити про це із своїм безпосереднім проводом у Станиці і просити обмежити обов'язкову участь юнацтва у загально-громадських імпрезах до мінімум, аж до того часу, як вони змінять свій теперішній характер.

Подруга Дада

Дорога Додо!

Моя проблема — це не мої батьки, як це є в багатьох інших юначок та юнаків, але мій брат, якого не можу зрозуміти. Часом він може бути дуже чемним та вирозумілим, але часом він просто перевертає цілу хату. Відповідає нечемно батькам, починає сварки за найменші дрібниці зі мною і т. п. Кажуть мої батьки, що він виростає — але він уже так виростає три роки і не може вирости! Прошу мені пояснити, чому він такий і як йому можна допомогти!

Роксі

Дорога Роксі!

Май ще трохи терпеливості — Твій брат зміниться напевно. В одного цей важкий вік «виростання» триває дозге, в іншого — коротше.

А покищо старайся не сварити його (на це є батьки), а радше ігноруй усякі припливи його нечемности. Це часом помагає, як нема публіки, для якої їх робиться. Допмагає також і вплив відповідного товариства, зокрема як є десь старший друг, що вмє заімпонувати. Зближається літо — і пластовий табір це знамените місце для Твого брата. Хто зна — може приїде з табору вже інакший?

Подруга Дада

Дорога Подруго!

Я маю дві товаришки, які себе майже ненавидять, але обидві мене дуже люблять. Вони наговорюють мені одна на одну, і хочуть знати мою думку. Я їх обидві люблю і не хочу їх утратити. Я хотіла б, щоб вони знову стали приятельками і щоб ми утрійку товаришували. Прошу сказати мені, що я маю зробити?

Приятелька

Дорога Приятелько!

Ти маєш добре серденько і добрі бажання, але вір мені, що дуже рідко трапляється, щоб три товаришки жили однаково добре між собою. Знаєш ту американську приповідку, яку можна і до Твого випадку достосувати, що «ту із е компанії, трі із е кравд»? Ти мусиш вибрати — або рішити, яка з цих товаришок Тобі миліша та з нею даліше товаришувати або кинути їх обидві і шукати іншого товариства. Стояти так по середині у постійних конфліктах і фальші дуже важко.

Подруга Дада

● Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником «Юнака»! Тому ШЕ НИНІ вишліть 5.00 дол. — ПЕРЕДплату за 1968 рік, як теж свою пожертву на пресфонд «Юнака»!

Хто з Вас подорожує

• літаком • кораблем • поїздом • автобусом
у Канаді чи поза Канадою повинен купити подорожний квиток і одержати безплатно всі потрібні інформації і поради

в українськїм подорожнім бюрі
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

СПОРТ НА ЛІТНЬОМУ ТАБОРІ

З літом приходять вакації, відпочинок та пластові табори. На таборах знаходимо різні роди пластування: гутірки, спів, мандрівництво та спорт. Спорт займає поважну частину табової програми, а саме: спортові вправи і змагання, легкоатлетика та відбиванку. Спорт виробляє у пластуна витривалість, розвиває м'язи та зберігає здоров'я. Щоб мати успіхи у спорті, треба подбати, щоб кровообіг і серце були в порядку. Це досягаємо щоденною руханкою — на таборі так званим — раннім прорухом.

Під час спортових вправ пластун пізнає важливі прикмети характеру: відвагу, чесну гру, дух змагань і співпраці та справедливність. У спорті пластун вчиться сприймати блискучі моменти перемоги та розуміти чесну програму. Спорт тісно зв'язаний із пластовою програмою, бо він виробляє такі прикмети, які вимагає пластовий закон.

Може найпопулярніший спорт на таборах — це відбиванка. До гри не треба багато приладдя. Треба лише мати: добре приміщену площу, сітку та м'яч. Відбиванки не дуже тяжко навчитися, і це є дуже приємна гра. Відбиванки граємо не

тільки на таборах у літі, але й по містах взимку часто формуються відбиванкові дружини, які змагаються одні з одними. Відбиванку почали грати в 1895 році і від того часу її дуже швидко прийнято загальною та в 1957 році ця гра стала офіційною грою Олімпіади.

На таборах усі очікують пори дня, коли на програмі є зазначене «плавання». Пластуні тоді підготовляються до плавацьких змагань. Точкування змагань відбувається на віддаль, швидкість і стиль. У цій ділянці спортів пластун може також одержати відзнаку іспиту вмілости плавання.

Легкоатлетика охоплює такі улюблені форми спорту як біг, різні стрибки та мети. Вона вимагає довгого безперервного тренінгу та витривалості. На таборах подруги та друзі зазнають юнацтво з різними родами легкоатлетики. Коли юнак чи юначка зацікавлені цими спортами, за дозволом лікаря, вони можуть за порадою кваліфікованих друзів вибрати один спорт, у якому сконцентрують усі свої зусилля. Під доглядом кваліфікованого тренера вони можуть здобувати дальші досягнення в даному спорті, не тільки вліті на таборах, але і в місті упродовж шкільного року.

Але на таборах юнацтво може зазнайомитися з найпопулярнішими ділянками легкоатлетики та пізнати підставу їх техніки.

Біг — це один із найстарших та найприродніших спортів. До нинішніх часів на спортових змаганнях біг займає важливе місце, бо виробляє всі м'язи. Біг ділимо на три групи: короткий — 100 - 200 метрів, середній — 400, 800 і 1,500 метрів, та довгий — на 5000 і більше метрів. Щоб вправляти біг, треба перейти різні довгі вправи під доглядом тренера. Перше тренуємо на повільному темпі, щоб вивчити добрий спосіб бігу. У коротких бігах треба мати велику швидкість, силу та координацію. Довгі біги

також вимагають витривалості та плян бігу. Середні біги вимагають і одного і другого.

Стрибок у височінь — також спорт з давніх часів. Найважливіше у стрибку у височінь — це добре відбитися після розбігу. При навчанні засвоюється поодинокі фази стрибка. Найпопулярніший спосіб переходу поперечки — це перекочвання, бо цим можна здобути найвищу височінь. Хоч ріст змагуна допомагає йому, техніка і прецизність є дуже важливі.

У стрибку у довжін — для успіхів, дуже важно добре виконати 4 фази стрибка: розбіг, відбиття, лет та зіскок. Коли змагун зробить хоч найменшу помилку, в будь-якій фазі, то його стрибок не буде такий далекий, як міг би бути.

До легкоатлетики належать також різні метання.

Метання кулею. Змагун пробує якнайкращим стилем якнайдалі метнути кулю. Щоб далеко метнути кулю, треба довго вправляти. Цей спорт вимагає багато сили. На таборах уживаємо кулі від 7 до 12 фунтів.

Метання диском — у старовинній Греції цей спорт був дуже розвинений. У 1896 році включено його до новітніх Олімпіад. Щоб метнути далеко диском, треба більше вправи ніж сили. Щоб правильно метнути диском треба опанувати тримання диску, поставу, оборот та вимет.

Метання ратищем. Щоб уживати ратище, треба мати велику площу та виконувати мет з великою обережністю та при догляді тренера. Змагун звичайно біжить 100 кроків, тоді з підскоком та великою силою метає ратищем.

Ось і всі спорти, що їх знаходимо на виховно-вишкільних таборах. Але в Пласті плавають ще й інші роди спорту, з якими можна ближче познайомитись на спеціалізаційних таборах.

Мотря Шараневич

Професор: Хлопці, я вас нині випускаю на 10 хвилин раніше. Прошу, виходьте дуже тихо, щоб не побудити учнів інших класів.

Поліціант: Чи ви зауважили число авто, що вас вдарило?

Пані: Ні, але та жінка, що була в ньому мали футряний плащ і чорний шовковий капелюх.

Юначка на таборі прибігла до шатра проводу і дуже схвилювано сказала комендантці, що в них у шатрі є тхір. Комендантка порадила юначці посипати кришками з хліба або тістечок стежку із шатра в ліс.

За якусь хвилю юначка знову прибігла до комендантки і сказала:

— Подруго, ми зробили так, як ви казали, і тепер маємо двох тхорів у шатрі.

Мама: Я не думаю, що нашим сусідам подобається музика Івасева.

Тато: Чому ти так думаєш?

Мама: Нині вони подарували йому складаний ніжик і спиталися, чи він знає, що є в середині бубна.

Жінка в музеї: А то хіба ще одна огидна модерна різьба!

Презідник у музеї: Ні, прошу пані, не дзеркало!

Очевидно, що тато не має нічого проти того, щоб ми обидвоє були разом. Він думає, що ти дівчина...

ПОПУЛЯРНІ ФІЛЬМИ ОЧИМА ЮНАЧОК

Бані і Клайд

Bonnie and Clyde

«Бані енд Клайд» — це немов виставка образів різних малярів. Кожна сцена має свій особливий стиль, але всі разом є дуже добре артистично сполучені. У цьому фільмі є комедія і трагедія, реалізм, імпресіонізм і навіть сюрреалізм.

Фільм починається весело — Бані і Клайд роблять багато смішних помилок, а музика додає до настрою. Представлено добре тридцять років, їх злидні та безнадійність. Тут народний вплив змішаний із впливом 30-тих років.

В одній сцені спочатку фермер стріляє у свою хату, яку сконфіскував банк. Можна завважити готичні впливи — все видовжене; без глибини нема почуття.

Коли Бані вертається до своєї мами, ціла сцена накручена через фільтри і особи видаються немов у мряці; тут бачимо не реалізм а примітивізм думок Бані. Вона бачить лише те, що хоче, і не здає собі справи, що діється. Це створює імпресіоністичний образ.

Сюрреалізм бачимо при кінці, коли брат Клайд-а вмирає. Цей образ розмальований кров'ю і болем. Сцена роздовжується аж до місця, коли публіка відчуває біль.

Тепер трагедія перемагає. Бані і Клайд самі ранені; біль стає провідною думкою. Але швидко вони забувають біль і знову приходить реалізм. Бані пише вірші, але кінець неминучий.

Їх смерть накручена в повільному темпі, криваве, але якесь із значенням.

Виходимо з кіна потрясені до глибини. Хоч Бані і Клайд були злодіями, чомусь фільм спонукує глядача співчувати їм.

Вірляна Ткач

Людина на кожному сезоні

A Man for All Seasons

Коли описуємо нинішні фільми, вживаємо такі слова як: реалістичний, цікавий, прямий тощо. Дуже рідко описуємо фільм як «чудовий» або «прекрасний». Але фільм «Е мен фор ол сізонс» можна назвати словом — «чудовий».

Фільм представляє боротьбу людини, яка бореться, щоб зберегти свою індивідуальність. Св. Тома Мур не був малою, слабкою людиною, як часто описують людей релігійного стану. Його честь не дозволила йому погодитися з розводом та другим одруженням короля Англії — Генріха. Хоч він знав, що вкінці за свої погляди він загине, він не зміняв їх. У фільмі бачимо сцени, де в суді св. Тома себе чудово обороняє, а коли його засуджують на смерть, ми не можемо з тим ніяк погодитися.

Техніка фільмування дуже добре розвинена. «Е мен фор ол сізонс» — фільмований на чудовому тлі англійського краєвиду — сіл, палат та судів. Одяги дійових осіб є чудові, гарно характеризують добу. У фільмі чудові кольори. Тло, одяги та природа фільмовані в багатих кольорах, які своєю реалістичністю захоплюють усіх. Артисти дуже переконливо і з почуттям виконують свої ролі.

Цей фільм не тільки гарний технічно, але це також дуже цінний історичний фільм про початки ренесансу в Англії.

Мотря Шараневич

Доктор Жіваго

Doctor Zhivago

Загальна реакція на фільм «Доктор Жіваго» була, що це один з найкращих фільмів в останніх часах. Чудові краєвиди уральських гір та прекрасна музика дуже багато додали до «атмосфери» фільму, але гарний фільм не може бути без уявного і зворушливого змісту. Артисти так реалістично, а zarazом і по-мистецькому відігравали свої ролі, що чотири години фільму видавалися багато коротшими.

Найсильніше враження із цілого фільму зробила на мене головна мелодія музики з фільму. До неї укладено українські слова, які можна часто почути, як грає оркестра п. Б. Гірняка. Подаємо ці слова:

ТВОЯ ЛЮБОВ

уклав Богдан Гірняк

Твоя любов

— це спів пташок в гаю,

Твоя любов

— це пахощі в маю,

Твоя любов

— це щастя немов у сні,

Твоя любов

— це пахощі на весні.

Мрії усі, всі юні сни мої

Перенесу у дарі лиш тобі,

Твоя любов химерна мов весна,

Серце тремтить, — п'яніє вся душа;

Лиш тебе, я хочу*ввік любить,

З тобою лиш про щастя хочу снить.

Ляля Мельник

Пішло з вітром

Gone with the Wind

«Ган віт де вінд» — це кольоровий фільм із часів Громадянської Війни в Америці у 1861-1864 р. Фільм накручений на підставі знаної по-

вісти Маргарети Мічель під тим самим наголовком.

Головна особа, Скарлет О'Гара, молода, емоційна, безоглядна, повна енергії молода дівчина — без вагання прямує до своєї наміченої мети. Трохи подібний до неї самолюбством, матеріалізмом, браком шляхетних принципів — Рет Батлер. Їм протиставлені двоє молодих, лагідних удачею ідеалістів: Ашлей і його жінка Мелані. Вся дія у фільмі складається з боротьби та інтриг між характерами власне цих 4-ох осіб, на тлі жорстокої війни та біди, яку вона приносить. Незабутня у фільмі сцена — це здобуття міста Атланти північними військами Шермана. У фільмі багато дуже добре відтворених сцен і подій, пов'язаних із тодішнім побутом. Хоча цей фільм накручений більше як двадцять років тому, а тепер тільки музика відновлена, він робить на глядача глибше враження ніж багато сьогоденних фільмів, які користали з модерних технічних засобів 60-их років нашого сторіччя.

Марта Авдикович

Градуант

The Graduate

Фільм «Де Греджуєт» подобався мені найліпше з усіх фільмів, які я дотепер бачила. Він смішний, зворушливий, і показує, як людина підростає.

Головною особою є молодий хлопець, Дастин Гофман. Він поводить як пересічний 21-літній хлопець, — здивований, сконфужений але й охочий до всього.

Молодий хлопець, що закінчив університет, приїжджає додому, щоб почати своє життя, але він не знає як. Він не хоче бути «гіппі», але також не хоче бути адвокатом. Він тільки хоче бути собою.

За дві години фільму ми бачимо, як Дастин Гофман підростає, і змінюється із зажуреного хлопця в мужчину, який знає, чого він хоче і знає, як того домогтися.

Леся Дереш

З нагоди дня народження Дорогого нам
пл. сен. керівництва

проф. ЛЕОНІДА БАЧИНСЬКОГО

складасмо 25.00 дол. на Пластовий Музей
у Клівленді та 10.00 дол. на пресфонд "Юнака".

ПРОВІД І ЧЛЕНСТВО ОСЕРЕДКА ПРАЦІ УПС
Клівленд, США.

ТАБІР

Що будеш робити цього літа? Працювати? Ходити до школи? Ні?!

О, Ти до табору їдеш! Може Тебе висилають батьки до табору, і Ти не дуже хочеш їхати?

Ти питаєш — чому мені їхати до табору під час вакацій? Я можу поїхати до модерного літніська над морем або в горах. Нащо мені невиди, раннє вставання і впорядники, яких треба слухати? Нащо?!...

Певно, коли Ти їдеш на вакації, щоб поглубити, полінухувати і понудитись — то не їдь до табору, бо в таборі цього Ти не знайдеш. Але, коли Ти хочеш навчитися чогось практичного, пізнати нових товаришів, змужніти, усамостійнитись, то ми радимо Тобі поїхати до пластового табору.

Ти привезеш із табору спомини і переживання, які залишаться Тобі на все життя... Ти не забудеш ніколи, як Ти стояв на стійці, хоч зимно і темно було, і Ти дуже хотів спати... Ти пригадаєш собі не раз, як Ти табір від нападу обороняв, як Твій гурток виграв теренову гру... Ти спом'янеш ватри, повні незабутнього чару, і тихі пісні серед ночі...

Ти вийдеш із табору трохи дужчий і розумніший. У Тебе зродиться віра у свої сили, і Ти будеш гордий із своїх трудів...

Коли Ти не віриш мені, то запитай тих дівчат, що по кожному таборі плачуть, бо не можуть розстатися зі своїми товаришками; запитай тих хлопців, що залюбки розповідають про свої пригоди в таборі. Запитай!... Вони Тобі скажуть, чому вони рвуться до табору: тому, що там приємно... Як поїдеш сам до табору, то переконаєшся, що це все правда і будеш заохочувати інших.

О. І.

8 ий ВОДНОМАНДРІВНИЙ ТАБІР

для старших пластунів і старших юнаків
Організатор:

27-ий Курінь УСП-ів «Хмельниченки»

Місце: Алгонквін Парк, Канада

Час: 17 - 30 серпня 1968 р.

Оплата:

75 дол. — покриває харч, канойки, відзнаку та подорож із Іст Четгем до Альгонквін Парку і назад
Вік: 15 літ і 2-га пл. юнацька проба.

Інформації та форми зголошення можна одержати від організаторів табору:

Jaroslav Salak
21 Tredeau St.

Hartford, Conn. 06114, U. S. A.

Yury Stachiw

708 Sedgwick Ave.,

Stratford, Conn., U. S. A.

ПЛАСТУНИ У ВІДБИВАНКОВОМУ ТУРНІРІ

24 березня цього року відбувся відбиванковий турнір у Нью-Гейвен, США, в якому взяли участь представники Пласту і СУМА різних місцевостей. Приїхали пластові дружини хлопців та дівчат і дівоча дружина СУМА з Пассейку, Н. Дж. З Ньюарку приїхала пластова дружина юначок. З недалекого Гартфордуга загостили три дружини — одна пластова хлоп'яча і дві сумівські, а з місцевих взяла участь ньюгейвська дружина пластунів.

У хлоп'ячих змаганнях, перше місце здобули сумівці з Гартфордуга, друге місце — пластуни з Гартфордуга. У дівочих змаганнях СУМА-

Гартфорд здобув перше місце, Пласт-Пассейк — друге, а Пласт-Ньюарк третє.

Крім нагород, які здобули дружини за гру, судді вручили чаші двома індивідуальним гравцям за їх справжню спортову поставу та за загальну гру. Ці нагороди одержали Ліда Тим'як з ньюаркської дружини та капітан гартфордської дружини пластунів, Андрій Пришляк.

Після закриття турніру змагуни щиро попрощалися з друзями-спортсменами та вирушили в далеку дорогу додому.

Ляля Мельник

ПОМИНКИ ДРОТА В ТОРОНТІ

У сороковий день від смерті сл. п. проф. д-ра Олександра Тисовського-Дрота пластуни і пластуни Пластової Станиці в Торонті вшанували покійного Засновника своєї організації.

Увечорі, 9 травня ц. р. хоча був дуже зливний дощ, зібралися на ці поминки майже вся пластова молодь з прапорами та багато старшого громадянства, членів Пласт-приятю, батьків пластової молоді, як також представників місцевої преси та централь наших інших молодечих організацій.

Для пластунів католицького віровизнання відслужили панахиду в Церкві св. О. Миколая 5 священників під проводом всесвіт. о. крилошанина Петра Хомина. Співав принагідний хор. При останнім "Христос Воскрес", яке співає наша церква у великодньому часі замість "Вічна пам'ять", усі прапори похилились додолу в жалібній пошані.

Для пластунів православного віровизнання відправив панахиду в соборі св. Володимира Великого православний капелан о. Юрій Ференців.

Після панахид відбувся в залі церкви св. О. Миколая жалібний апель. На сцені виднів портрет Великого Покійника прибраний трьома червоними рожами, що символізували три головні пластові обов'язки, а під портретом покладено великий вінок із зелені, в яку були вплетені 14 рож, як символи 14-ох точок пластового закону. Почесну стійку біля портрету тримали 4 пластуни і 4 пластуни в одностроях, по двоє з кожного уряду і з пластового сеньйорату.

Жалібний апель започатковано пластовим гимном і коротким словом голови КПС — пл. сен. Василя Янішевського. Почесний член Пласту проф. Зенон Зелений говорив про Покійника як про видатного українського громадянина, педагога і науковця. Довше слово про Дрота як засновника й ідеолога Пласту та духового батька пластової молоді виголосив пл. сен. Омелян Тарнавський, що переповів цілий життєвий шлях Покійного, життя якого було прикладом справжнього пластуна, бо у його житті слова і діла ніколи не розлучалися.

Пл. розв. Тарас Баб'як продеклямував вірша ст. пл. Ореста Баранського п. н. "Нема Тебе...". Бунчужним апелем був пл. сен. Олексій Сагайдаківський.

Перед сценою, на якій висів портрет, стояли хорунжі з прапорами. Коли при кінці апелю жалібно заграла сурма, усі на струнку віддали почесь своєму Основоположникові, який упродовж 57 років до самої смерті, був вірним Пластовій Ідеї.

Пл. розв. Леся Базилевич
гурток "Чайка", 12 кур. УПКЮ-ок
ім. О. Теліги, Торонто.

Усміхніся!

“ЧАРІВНА ІСКРА”

Минулого літа, від 20 до 31 серпня 1967 року, відбувся табір кадр новачки виховників “Чарівна Іскра” на Іст Четгемі. Уже першого дня всі взялися до роботи, бо перейти цей курс не легка справа! День за днем слухали гутірки, на яких ми вчилися про новачки сходи, проби, вмилості, пісні, забави, прогулянки та інше. Це все треба було записувати, бо наші зошити мали бути точковані при кінці курсу.

Вечорами, якщо погода дозволяла, відбувалися на дворі новачки ватри, на яких всі весело забавлялися. Коли падав дощ, були спільні ватри з членами юнацької кадри в кухні. Ці ватри були найвеселіші! Рої новачки кадри давали веселі скечі, а гуртки юнацької кадри давали серйозні точки.

По одній такій ватрі, провід обох кадр зробив нам несподіванку і влаштував вечірку. Деякі хлопці мали із собою гітари та навіть не поганими голосами співали до танців. Після кількох годин всі, потомлені, помандрували до своїх бараків та хутко заснули. Того вечора нікого не треба було заспокоювати!

На другий ден ми вибралися на прогулянку. Але це не була звичайна прогулянка — це була новачка прогулянка! Ми не мусіли маршувати ані бути тихо. Усі йшли, як і куди хотіли. По дорозі ми рвали дикі яблука та смачно їх заїдали. Прийшовши на місце, ми зїли обід та годину відпочивали. Потім хлоп-

ці пішли на коротку теренову гру, а дівчата вийшли на гору і оглянули чудовий краєвид. Відпочивши знову, рушили ми всі назад до табору.

Останній день курсу був сумний. Після сніданку було три години на пакування, чищення бараків та площі, і останній раз ми жартували з нашими новими товаришами і товаришками. Під час закриття всі довідалися, що перейшли курс та дістали відзначку. Попрошавшись, кожний зі сльозами в очах виїхав у свою сторону додому.

Христя Кизима

Увага!

Передплатники «Юнака»,
ПЕРЕДПЛАТУ
можна тепер вплачувати в Торонто в пластовій кооперативі «ПЛАЙ», а в Нью-Йорку в пластовій крамниці — «МОЛОДЕ ЖИТТЯ». Річна передплата для Канади та США є тепер 5 дол.

Увага!

ДОБРЕ ДІЛО ГУРТКА “ЛІСОВІ ТРОЯНДИ”

Членки гуртка УПЮ-ок “Лісові Троянди”. Зліва направо: Люба Бойко, Оксана Дмитрук, Одарка Приць, Наталка Хомяк, Ірка Кухаришин, Оксана Суховерська, Лариса Блавацька і подруга ст. пл. Ірина Апанюк. На світлинці бракує юначки Ірки Кушки.

Члени гуртка “Лісові Троянди” з 6-ого куреня УПЮ-ок ім. У. Кравченко в Едмонтоні, маючи на увазі одну з пластових прикмет — “бути корисним”, задумали зробити щось корисного для нашої української спільноти.

На наших сходинах, що їх гурток відбуває кожної суботи під проводом нашої працюючої і помислової подруги ст. пл. Ірки Апанюк, запало рішення придбати суму 100 дол. і пожертвувати їх на Шевченківську фундацію.

Від-тоді почалася наша праця. З початку інколи закрадалися сумніви, бож нас лише вісім, і всі ми обтяжені наукою (більшість з нас у XII-ій класі). Одначе, по кількох тижнях, наші сумніви розвіялися, бо ми вперто і послідовно прямували до наміченої цілі. Кожної суботи ми продавали солодке і воду, робили цвіти і інші прикраси, вишивали, щоб здобути намічену суму грошей.

Наша наполеглива праця увінчалася успіхом і ми зібрали 100,00 дол. та переслали нашу пожертву на Шевченківську Фундацію, якою завідує Центральний Комітет Українців Канади у Вінніпезі. Ми раді та горді, що своєю скромною, але щирою жертвою причинилися до так важливого діла.

Пл. розв. Люба Бойко
писар гуртка УПЮ-ок
“Лісові Троянди”, Едмонтон.

Учасники табору кадри юнацьких виховників і виховниць під назвою "На зміну" на "Говчій Тропі" в Іст-Четгем, США.

"НА ЗМІНУ"

Табір кадри юнацьких виховників
(Спомин)

На таборі кадри, так як на всіх таборах, по довгому тяжкому дні, усі чекають на той відпочинок, що його приносить нічна тиша. Але не завжди нам вдавалося відпочити. Хоча довкола нас крім лісових звуків була тиша, але не довго воно так було. В одній хвилині (була це приблизно 12.05 год. по півночі) табір розбудився зі свого заслуженого сну. Подруга бунчужна почала всіх у таборі будити словами: "тихий алярм". По шатрах було чути: Вона жартує!.. Мене нема... скажіть, що я втекла!.. Те все приснилося — ніхто не чув алярму, правда?..

Але, не зважаючи на ці нарікання і стогони, мусіли збудитися. Та, не насправду збудитися — більшість учасників тільки викотилися зі своїх ліжок. Наказано нам узяти із собою коци, і табір відмашерував на долину. Ми йшли, а за нами тягнулися коци, аж поки не дійшли ми до першої мети — басейну. Тут курінні дістали смолоскип, а один учасник набрав риночку води та всі відійшли однією лавою.

Тепер усі вже зорієнтувалися, що це мало бути — посвячення табору кадри "На зміну". Учасники втихли, але коци далі тягнулися по землі за нами. Ми йшли в незнану темряву, і тільки смолоскип освічував нам стежку. За якийсь час ми станули перед великим білим березовим хрестом. Тут кожний учасник дістав свічку і засвітив її промовивши молитву за поляглих, які померт-

ували своє життя за Україну. Рушили далі. Табір вийшов на широку поляну, де побачили, що чекала на нас величезна ватра.

Усі станули довкола неї, а "Лісові Чорти" перевели церемоніал. Коли вони всіх кропили водою, курінні підпалили ватру. Вибухли вогорі іскри і табір ожив. Усі почали весело гомоніти та співати пісень. А коли прийшло заспівати гимн, табір гордо і голосно заспівав його. По кількох піснях усі задоволені рушили до табору. Знову ті коци тягнулися за нами, але ніхто не звертав увагу на таку дрібницю. Усі вже були дуже веселі і задоволені з двох причин: перша, що нам церемоніал дуже подобався, а друге, що ми верталися до наших теплих мішків до снання. Як спершу ми викотилися з ліжок, так тепер всі "впали" на ліжка та снили про цю цікаву ніч.

Ліля Сигіда

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В останньому числі "Юнака" за травень ц. р., на 27 сторінці, в дописі п.н. "Юначки в Австралії шукають дружби" зроблено в останньому відступі кілька помилок і не подано адреси. Перепрошуємо наших дописувачів з Австралії і наших читачів за ці помилки, зроблені при коректі текст, та подаємо правильний текст і адресу:

"У нас тут в Джілонгу, у нашому курені є пластунки, які хотіли б нав'язати дружбу з пластунами і пластунками Канади і США. Чи знайдеться хтось із читачів "Юнака", що був би зацікавлений листуватися з нами? Тоді пишть на адресу: Miss H. Mychajlyszyn, 75 Aberdeen St., Newtown, Victoria, 3220, Australia".

Скобі

Пл. розв. Л. Чепак, курінна,
пл. розв. О. Корнійчук, писар,
ст. пл. З. Михайлишин, зв'язкова

**

Крім того в цьому числі "Юнака" зроблено ще одну помилку на 24 сторінці, а саме надруковано дві ілюстрації на невластивому місці. Ілюстрація поміщена під ч. 5 "Естетика сидження" мала бути під ч. 6 "Вигода" і навпаки. — Наших читачів прохаємо вибачення також і за цей "друкарський чортик". Редакція.

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

**МОЛОДЕ
ЖИТТЯ**

Єдина пластова крамниця
у США має на складі:

♦ пластові однострої ♦ пластові відзнаки до одностроїв
і таборовий виряд ♦ пластову літературу ♦ і т. п.

MOLODE ZYTIA, Inc.

302 E. — 9th St.,

New York 3, N. Y., U.S.A.

СТРІЛЕЦЬКИЙ ГУРТОК ПРИ ПЛАСТОВІЙ СТАНИЦІ В ТОРОНТІ

В неділю, 17 вересня 1967 року, на оселі "Говерля" біля Торонта відбулися щорічні змагання в стрілянні між молодечими організаціями ОДУМ, Пласт і СУМ за перехідну чашу, уфундовану Станицею Братства і УД УНА в Торонті.

Дружина СУМ-у здобула перше місце та перехідну чашу, вибивши 629 на можливих 750 точок. Пластун у складі Юрко Коморовський, Богдан Боднарчук, Юрій Федина, Юрій Гарапа та Іван Клим вибили 596 точок та здобули друге місце, а дружина ОДУМ-у зайняла третє місце, вибиваючи 441 точок.

В індивідуальних змаганнях пластун Богдан Боднарчук зайняв перше місце, здобуваючи 137 точок. Змагання відбулись у трьох засадничих

Зліва до права: пл. юнаки Богдан Боднарчук, Юрій Федина, Юрій Гарапа, Іван Клим і ст. пл. Юрій Комаровський.

позиціях: лежачій, клячачій або сидячій та стоячій.

Стрілецький гурток почав працювати в 1965 р. під проводом ст. пл. Андрія Роговського. Тоді вперше відбулися стрілецькі змагання наших молодечих організацій, у яких першуніом був Пласт. Відтоді такі

змагання відбуваються щорічно на оселі "Говерля". У перших роках наші стрільці вправляли мало так, що осяги були досить низькі. Натомість в 1967 році вони вправляли частіше на оселі "Говерля", що піднесло їхні осяги на останніх змаганнях. Тепер наш стрілецький гурток робить старання, щоб дістати змогу брати участь у канадських стрілецьких змаганнях.

Стрілецький пластовий гурток у Торонті начислює тимчасом 6 членів. Однак, якщо є зацікавлені юнаки в цьому спорті, прошу зголошуватися до ст. пл. А. Роговського (телефон: 366-4363), до Богдана Боднарчука (телефон: 536-7098) або до спортової референтури при Пластовій Станиці у Пластовому Домі в Торонті.

Богдан Боднарчук
член стрілецького гуртка

НАШ "ЛІС ЛІТЕРАТУРИ"

У часі літніх вакацій ми жили в горах Кетскіл, у Гантері, в домі, що мав назву "Черемош". Там в околиці високих гір, тихих полів і недалекої рвучкої річки пізнали ми інших вакаційних мешканців нашого дому, усі діти яких були, як ми, пластунами та пластунками. Однак ми молоді швидко роз'їхались на пластові табори, кадри та зустрічі.

Але опісля знову всі зустрілися в горах у "Черемоші". Минали весело літні дні. Ми купалися, шукали ягід, грибів, грали відбиванку та різні цікаві ігри. Тут, між горами, ми святкували Івана Купала, палили вогні та співали багато пісень.

Одного разу ми, старші дівчата — Христя, Марта і я, постановили

Виставка у "Лісі літератури".

зробити "Ліс літератури". Це забрало багато часу і роботи, але ми скінчили наш "Ліс". Приходило багато гостей його оглянути, і при цій нагоді ми назбирали від наших глядачів 12,45 дол. на пресфонд "Юнака", які разом із знімкою "Лісу" та нас усіх у "Черемоші" ми вислали до "Юнака".

Коли з'явилося перше осіннє листя, ми мусіли прощатися і від'їздити додому з веселими і сумними споминами, із споминами про чудові літні дні із чарівними зоряними вечорами.

Як добре, що літо приходить знову, а з ним табори, вакації та нові переживання.

Пл. уч. Христя Баранська

Мешканці "Черемошу" у Гантері, П. Й., США,

ПЛАСТОВИЙ ЯРМАРОК У ТОРОНТІ

На відкриття ярмарку юначки усталилися у велике коло на середині залі, де відбувся ярмарок, і заспівали пісню...

Коралі, маки цвіт,
Весні на привіт,
Юначки застеляли
Присмню укладати.

На килимах
Вишивані wzори,
Вишивані ляльки,
Карі очі — чорні брови...

Паперові квіти,
Весняні кольори,
Всього безліч
Розлилось як море.

Сміх дівчат
Серед співу розігрався
І все готове...
Ярмарок почався.

**

Ще один рік минув від останнього пластового ярмарку, що відбувся 28 травня в 1967 році. Зближався час нової праці, нових ідей і змагань. Наш Торонтський кіш пластунок взимку ц.р. з ентузіазмом розпочав приготування до ярмарку. У кожному гуртку, наче у вулиці, ішла праця. Досвідчені практикою минулих базарів, заохочені здобутим у минулому році першим місцем, ми взялись до праці ще з більшим старанням і запалом. Тижні праці пройшли швидко і вкінці прийшов знову день нашого пластового ярмарку, 12 травня ц.р.

Того дня від ранку юначки прибирали залю. Уставляли в підкову

столи, накривали їх килимами і жваво укладали свої ручні роботи.

Офіційно розпочався ярмарок піснею "Ярема". Тоді члени журі, а саме: пл. сен. Дарія Даревич, пл. сен. Оріся Синишин, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Роман Вжесневський, почали точкувати експонати гуртків, оцінюючи їх під оглядом естетики, працєвистости, винахідливости та ужитковости. Висліди точкування були такі:

1-ше місце на загальну кількість 40 точок здобули гуртки "Троянди" і "Маки" (10-ий курінь ім. О. Косач) по 32 точки.

2-ге місце на загальну кількість 40 точок здобули гуртки "Мрії" (4-ий курінь ім. Л. Українки) і "Тирса" (10-ий курінь ім. О. Косач) по 30 точок.

Одні продають, другі купують, а ще інші розмовляють...

3-тє місце на загальну кількість 40 точок здобув гурток "Боярині" (4-ий курінь ім. Л. Українки) 28 точок.

Крім того вирішено за найкращий естетичний вигляд станка та експонатів гурток "Боярині", за працєвистість (кількість і різноманітність експонатів) гурток "Мрії" та за помисловість при виконанні експонатів гурток "Маки".

У міжчасі прийшли батьки пластунок і гості. Зала УНО перетворилася в дійсний ярмарок. Всюди було гамірно. У приємній атмосфері пройшли години нашого ярмарку.

Під час розпродажу, з нагоди "маминого дня" нагла кошова, подруга Рома Ганківська, одержала в імені всіх юначок квіти і дарунок за моральну підтримку і терпеливу працю з пластунками при підготовці ярмарку.

В доказ вдячності за працю при організації ярмарку дві юначки в імені всіх своїх подруг з Коша пластунок у Торонті, в приваєності станичного пл. сен. Романа Вжесневського, передають під час ярмарку своїй кошовій, пл. сен. Ромі Ганківській, китицю гарних рож.

Станок гуртка "Тирса"

З приємністю згадаю тут наших мамів, які причинилися до успіху нашого ярмарку своїм печивом та іншим товаром до нашого ярмаркового буфету. Буфет успішно функціонував.

Треба підкреслити ціль нашого ярмарку, а саме — зібрати найбільшу суму грошей на видання "Енциклопедії Українознавства" наукового осередку НТШ у Сарселі, Франція. З гордістю можемо поділитися з нашими читачами радісною вісткою, що цього року наш ярмарок приніс чистого прибутку 1,100 доларів.

Тепер подаю, скільки вторгували під час ярмарку поодинокі гуртки куренів наших юначок.

4-ий Курінь УПУ-ок ім. Л. Українки:

1. Мрії	91.00 дол.
2. Іскра	81.45 дол.
3. Боярині	39.25 дол.
4. Струни	36.43 дол.
5. Весняні Ночі	33.51 дол.
6. Конвалії	18.55 дол.
Разом	305.19 дол.

10-ий Курінь УПУ-ок ім. О. Косач:

1. Тирса	86.85 дол.
2. Троянди	74.85 дол.
3. Маки	63.50 дол.
4. Шовкова Косиця	46.35 дол.
5. Золота Липа	23.00 дол.
6. Золота Трембіта	11.75 дол.
Разом	311.30 дол.

12-ий Курінь УПУ-ок ім. О. Теліги:

1. Чайка	64.06 дол.
2. Кедрина	57.80 дол.
3. Вечірня Пісня	32.51 дол.
4. Калина	30.65 дол.
5. Лелеки	22.00 дол.
6. Чорнобривки	20.40 дол.
7. Барвінок	18.40 дол.
Разом	245.57 дол.

Усі три курені разом вторгували — \$362.06

Увесь чистий прибуток з цього річного нашого пластового ярмарку — \$1,100.00, як і в попередніх п'яти роках, передано на фонд Енциклопедії Українознавства. Сама урочи-

Станок гуртка "Мрії".

стість передавання цього річного за-робітку до рук головного редактора Енциклопедії, проф. Володимира Кубійовича із Сарселю, відбулася цього року при нагоді святкувань 25-річчя створення 1-ої Дивізії Української Національної Армії 18 травня ц. р. в Торонті у присутності понад 700 учасників цих святкувань. Почесний обов'язок передачі грошей виконали представниці гуртків-першунів юначки: Даня Дума, Христина Ковалик, Христина Кордюк та старші пластунки Віра Маланчій і Віра Ковальська, юнацькі виховниці, гуртки яких здобули перші місця.

Закликаємо інших юначок влаштовувати подібні імпрези, щоб підтримувати працю наших науковців. Це повинно бути цілком всієї нашої української молоді, щоб допомагати нашим науковцям.

Усі ми, що влаштовували цей ярмарок, сердечно дякуємо Філії УНО в Торонті за залю, яку ми дістали в користування зовсім безплатно.

Скобі

Пл. уч. Богдана Дума
гурток "Маки", 10 Курінь УПУ-ок
ім. О. Пчілки в Торонті

Станок гуртка "Маки"

Від редакції: Поруч із ціллю, щоб заробітком з продажу експонатів зібрати гроші і допомогти видавництву Енциклопедії Українознавства, дуже важливими є також виховні цілі щорічного пластового ярмарку: розвивати благородні почуття жертвовності на загальні цілі, працьовитости, винахідливости, гуртової відповідальности, познайомлювання з елементами українського ужиткового народного мистецтва тощо.

Приготовляючи свої експонати на ярмарок, юначки беруть у великій мірі і ці моменти до уваги. Тому поруч із матеріальним заробітком окремі гуртки змагаються за особливість своїх експонатів ще й гід таким оглядом, як їх естетичний вигляд, працьовитість та помисловість.

Усі світлини з пластового ярмарку виконав інж. Аскольд Ганківський, а світлину передачі чека проф. В. Кубійовичеві п. Лев Пиливський.

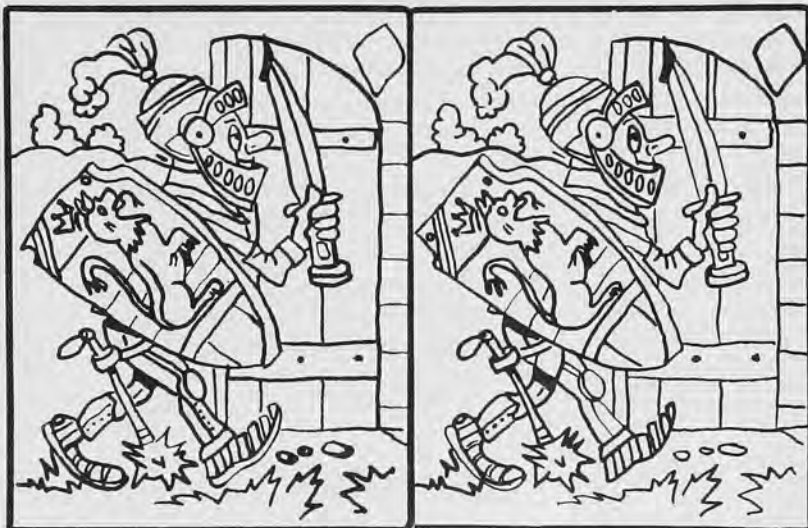

Делегація коша пластунки передає проф. д-р В. Кубійовичеві чека на \$1,100.00 як чистий прибуток з ярмарку.

І. ЗНАЙДІТЬ 10 РІЗНИЦЬ!

Ці дві ілюстрації різняться непомітними дрібницями в десятих місцях. Знайдіть їх.

ІІ. СКІЛЬКИ РОКІВ?

Римський сенатор народився 5-ого лютого у 20-ому році перед Христом; він помер 5-ого лютого у 20-ому році після народження Христа. Скільки було йому років?

Розгадка: 39 років. — тому, що не було року, нумерованого як zero. Перший рік по Христу ішов відразу по першому році перед Христом.

ІІІ. ЯК ДОВГО ВАРТИ ЯЙЦЕ?

Вам сказано варити яйце докладно 4 хвилини. Маєте тільки 3 клеписдри (піскові хронометри) на 3 мінути, на 5 мінут і на 6 мінут. Як зварите яйце?

Розгадка: Переверніть 5 і 6 мінутові клеписдри. Коли 5 мінутова клеписдра вжв зійде, та вжв замишється ще одна мінута на 6-мінутовий клеписдрі. Тоді вкнийте яйце варитися. Як зійде остання мінута з 6-мінутової клеписдри, переверніть 3-мінутову клеписдру і яйце буде варитися 4 мінути.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

Пластприят в Боффало, США	\$10.00
Пластова Станиця у Клівленді, Огайо, США, — замість квітів на могилу сл. п. інж. Раковського	10.00
Провід і членство ОП ПУС Пластової Станиці у Клівленді, Огайо, США, з нагоди дня народини пл. сен. проф. Леоніда Бачинського, керівника Пластового Музею у Клівленді, США	10.00
Гурток УПЮ-ок "Мрії", 4-ий курінь ім. Лесі Українки, Торонто, Канада — замість квітів на свіжу могилу Основоположника Пласту сл. п. проф. д-ра О. Тисовського	10.00
Пані Ф. Бражник, власниця випозичальні театральних костюмів і народних одягів у Нью-Йорку, США, в нагороду за точне і солідне повернення випозичених одягів, що їх уживали пластунки з Ньюарку, США, під час виведення гагілок ц. р.	5.00
п. Степан Бучацький, Сомерсет, США	10.00
пл. юн. Володимир Голик, Торонто, Канада	5.00
ст. пл. Андрій Якубовський, Боффало, США	5.00
пл. юн. Маруся Івасишин, Клівленд, США	3.00
пл. юн. Христя Голубінська, Торонто, Канада	2.50
пл. юн. Лесь Курдик, Вінніпег, Канада	2.50
ст. пл. Ольга Ромен, Саншайн, Австралія	2.40
пл. сен. Петро Пришляк, Гартфорд, США	2.00
п. Віра Чайковська, Філадельфія, США	2.00
ст. пл. Дарія Якубович, Парма, США	2.00
пл. юн. Андрій Бурчинський, Мейплвуд, США	2.00
пл. юн. Оксана Пришляк, Іслінгтон, Канада	1.00
пл. юн. Микола Брожина, Нью-Йорк, США	1.00
ст. пл. Віра Гумницька, Вінніпег, Канада	1.00
пл. юн. Ліда і Люба Сунак, Монреаль, Канада	1.00
кл. юн. Богдан Дутка, Торонто, Канада	1.00
ст. пл. Мирон Базюк, Едмонтон, Канада	1.00
пл. юн. Христя Синишин, Іслінгтон, Канада	1.00
пл. юн. Зірка Стебельська, Ньюарк, США	1.00
пл. юн. Віктор і Христя Яворські, Ньюарк, США	1.00
пл. юн. Андрій Свистун, Вальтгам, Масс., США	0.50
Разом у цьому списку	\$97.90

Замість квітів на могилу

сл. п.

інж. ЯРОСЛАВА РАКОВСЬКОГО

складаємо 10.00 дол. на пресфонд "Юнака".

СТАРШИНА ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ
Клівленд, США.

**Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!**

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ й ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності в нашій найбільшій і найстаршій у Торонті кредитівці

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!
Щадити щоденно учись!
Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 4 $\frac{1}{2}$ % ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікають

УКРАЇНСЬКІ ПЕКАРНІ
власниками яких є

Анна і Роман Вжесневські

The Future Bakery
735 Queen St., West-Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

★★★

Home Town Bakery
164 Kane Ave., Toronto (Ontario)
Tel.: RO 7-7246

Погляньте на Вашу адресу!

- Біля Вашої адреси подана дата, доки заплачена Ваша передплата.
- Тих, що ще не вирівняли передплати за 1967 рік, просимо вислати негайно свою заборгованість (5.00 дол.)
- Усіх прохаємо — вислати ПЕРЕДплату за 1968 рік — 5.00 дол.
- Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником «Юнака»!

АДМІНІСТРАЦІЯ «ЮНАКА»
Торонто, Канада.

Друкарня-ПЕРЕПЛЕТНЯ
КИЇВ

KIEV PRINTERS LTD.
686 RICHMOND ST. W.
TORONTO, ONTARIO

виконує
всякі
друкарські
і переплетничі
роботи

Нормально банки платять за ощадності
3 відсотки. За Ваші ощадності **НА СПЕ-**
ЦІАЛЬНОМУ ЮНАЦЬКОМУ КОНТІ в на-
шій кредитівці одержите: **5 $\frac{1}{2}$ %**

ЩАДІТЬ МІСЯЧНО
по 5.00 долярів
а після 5 років одержите

343.00 дол.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ

в українській кредитівці

“БУДУЧНІСТЬ”

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА В ТОРОНТО

140 Bathurst St.

Toronto 2B, Ont.

П'єр Елліотт Трудо

- НОВИЙ ТИП КАНАДЦЯ
- НОВИЙ ЛІБЕРАЛЬНИЙ ПРОВІД
- НОВИЙ КАНАДСЬКИЙ ПРОВІД

„Я ВІРЮ У ПОСТУП, Я ВІРЮ У ЗМІНУ”

“Я переконаний, що ми мусимо тепер експериментувати і взяти на себе ризик при знайденні деяких розв'язок, я і можуть бути не дуже вигідні, але які конечні для того, щоб ми могли знайти своє відповідне місце у світі завтрашньому, замість залишитися у світі вчорашньому”.

Вельми дост. П'єр Елліотт Трудо,
Прем'єр Канади

Запам'ятайте деякі незвичайні досяги лібералів:

• НАШ КАНАДСЬКИЙ ПРАПОР • НАШ КАНАДСЬКИЙ ЗАКОН ПРО ГРОМАДЯНСТВО • НАШ КАНАДСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ПЛАН • НАШ КАНАДСЬКИЙ ПЕНСІЙНИЙ ПЛАН

ІЗ ТРУДО І НАШИМ НОВИМ ЛІБЕРАЛЬНИМ УРЯДОМ МИ БУДЕМО МАТИ:
З'ЄДИНЕНУ КАНАДУ

20 мільйонів голосів вдома — але один спільний голос назовні;

СПРАВЕДЛИВЕ СУСПІЛЬСТВО

Рівні права і рівне трактування для всіх канадців, незалежно від їхньої мови, якою вони говорять, від їхнього заробітку, від їхньої релігії, яку вони визнають;

ЗРОСТАЮЧУ ЕКОНОМІКУ

Модерний уряд, достосований до найповнішого економічного росту.

МИРНИЙ СВІТ

Твердий, ясний канадський голос між вільними націями світу в міжнародних справах.

ГОЛОСУЙТЕ НА ТРУДО - ГОЛОСУЙТЕ НА ЛІБЕРАЛІВ

25 червня підтримайте свого МІСЦЕВОГО ЛІБЕРАЛЬНОГО КАНДИДАТА